

NIEUWS

*Vooruitblik op de 2e winterserie-
tocht op 20 november 2016*

*Een verslag over de Schluchtensteig-
route, een LAW in het Zwarte Woud*

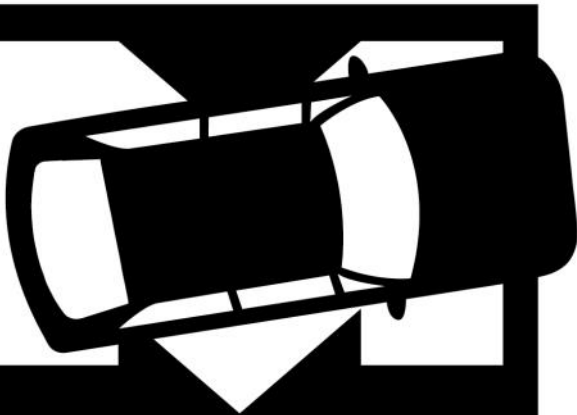
*Jack Bertrums nam deel aan het NK
Snelwandelen in Tilburg op 2 okt.*

OLAT: Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967
te Sint-Oedenrode
Lid van KWBN (Koninklijke
Wandelsport Bond Nederland)
Aangesloten bij:
Atletiekunie

*In dit nummer leest u o.a.
over de 1e winterserie-
tocht van dit seizoen
vanuit Schijndel.
De weersomstandig-
heden waren perfect en
de "wandelpaadjes"
zeer gevarieerd.*

M.V.D. HEIJDEN AUTOCENTRUM ZIJTAART

WWW.MVDHEIJDENZIJTAART.NL

PASTOOR CLERCXSTRAAT 34
5465 RH ZIJTAART, 0413-363374
INFO@MVDHEIJDENZIJTAART.NL

*Het autobusbedrijf waar U
het beste mee UIT bent !*

Sint-Oedenrode Tel. 0413-472545

Raaijmakers...maakt het!

**Raaijmakers
Drukwerk**

Reibroekstraat 5
5465 PN Zijtaart
Telefoon (0413) 36 66 13
www.raaijmakersdrukwerk.nl

WIFI CAMPING

VAKANTIECENTRUM
DE ZWARTE BERGEN

Op zoek naar een geschikte locatie?
Vraag vrijblijvend naar de mogelijkheden.

VAKANTIECENTRUM DE ZWARTE BERGEN
Zwartebergendreef 1
5575 XP LUYKSGESTEL
Tel. 0497-541373
E-mail: info@zwartebergen.nl

De Vresselse Hut
de gezelligste 'Hut' in de regio

Al meer dan 40 jaar het adres voor
bruiloften, recepties, bedrijfsfeesten,
vergaderingen en kinderfeesten.

t 0499 472 870 • www.devresselsehut.nl

LANDSCHAP

reisboekwinkel

LANDKAARTEN REISGIDSEN ATLASSEN GLOBES
WANDELKAARTEN TAALGIDSEN FIETSKAARTEN
FOTOBOEKEN LANDENINFORMATIE REISVERHALEN

www.landschapreisboekwinkel.nl

Kleine berg 3
5611 JS Eindhoven
info@landschapreisboekwinkel.nl
T 040 256 9653
F 040 256 9654

REDACTIE OLAT NIEUWS

Gerda Woestenberg (coördinatie)
Lineke den Boer, Mariet Ahlers, Lies Wesseling, Gerda Woestenberg (redactie)
Lineke den Boer (eindredactie, vormgeving)
Noud Wijn (fotografie)
Otto Ahlers (archivering, techniek)
Harrie Paulissen (bestuursafgevaardigde)

INLEVEREN KOPIJ VOLGEND NUMMER

t/m 20 november 2016
olatnieuws@olat.nl

WEBSITE

Otto Ahlers (coördinatie) - o.ahlers@olat.nl
website@olat.nl

LEDENADMINISTRATIE & ABONNEMENTEN

Jet Dreesen
Uiverlaan 23, 5613 AC Eindhoven
040-2903060 of leden@olat.nl

VERZENDING

Mariet & Mart Douven

DRUK

Drukkerij SNEP BV, Eindhoven

ISSN 1570-4831

IN DIT NUMMER

Dagwandeltochten info	3
Wandelen op Dinsdag; Rooise Wandelingen; Clubreizen; Wandelgroep Oirschot	4-5
Samenstelling bestuur en commissies OLAT	6
OLAT Nieuws <i>Joop Wesseling</i> / Nieuws kort	7
Onze jarigen/Ledenadministratie <i>Jet Dreesen</i>	8
Van de bestuursafdeling / Wie zou de Speld van Verdienste moeten krijgen?	9
Vooruitblik winterserietocht Someren Heide <i>Myriam van den Berg</i>	10-11
Winterserietocht vanuit Schijndel <i>Ruud Horst en www.whateverthewalk.nl</i>	12-13
Herfstwandeling Oirschot <i>Anita Jaspers-Clemens</i>	14
Prikbord / OLAT Jubileumgids: oproep recepten	15
LPS: Stand clubkampioenschap, Nieuws & Agenda <i>Frank Marchand</i>	16-17
6 uur Prestatiewandelen Tilburg <i>Jack Bertrums</i>	18
African Centurion <i>Frank Marchand</i>	19
De Sunset march <i>Lies Wesseling</i>	20
Clubreis 22 oktober: GR 573 van Hockai naar Theux	21
LAW Schluchtensteig <i>Arie de Jong</i>	22-23
Wandelreis in Italië (3) <i>Peter van de Ven</i>	24-26
Vanaf de Noordkaap naar huis (23) <i>Peter van Beljouw</i>	27
Coast to Coast (4) <i>Rinda Scheltens</i>	28-30

De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en beeld van OLAT-leden en over OLAT-evenementen. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort.
Voor de inhoud van de advertenties in dit clubblad kan door het bestuur van OLAT en de redactie van het OLATNieuws geen enkele verantwoordelijkheid worden aanvaard. Bezoek ook onze website: www.olat.nl

DAGWANDELTOCHTEN

De winterserietochten van OLAT gaan altijd zoveel mogelijk over onverharde paden en stille weggetjes. De routes zijn duidelijk uitgepijld en daarnaast krijgt u een routebeschrijving mee waarvan de nummers corresponderen met die op de pijlen. Verspreid over de routes zijn altijd meerdere wagenrustposten aanwezig, indien mogelijk met toiletvoorziening; op de langere afstanden is ook horeca opgenomen in het parkoers.

Nordic Walkers zijn welkom op alle afstanden.

Startbureau: geopend vanaf 07.15 uur
inschrijving vanaf 07.30 uur
finish voor 17.00 uur

Afstanden: **Starttijden:**
50-60 km 07.00-07.30 uur
40 km 08.00-09.00 uur
30 km 08.00-10.00 uur
10-15-20 km 08.00-12.30 uur

Inschrijfgeld: 10 km €3,50
15 km €4,00
20 km €4,50
30 km €5,00
40 km €5,00

Bij het inschrijfgeld is de verzorging op de wagenrusten (brood, koffie, thee, bouillon, etc.) inbegrepen.

Korting:

OLAT-leden €2,50 op vertoon lidmaatschapskaart
Bondsleden €1,00 op vertoon lidmaatschapskaart

Voor elke startplaats krijgt u een sticker voor uw wandelboekje.

GPS-route:

enkele dagen voor de betreffende tocht aanmelden via www.olat.nl

Informatie:

Joop Wesseling 073-5033322
dagtochten@olat.nl www.olat.nl

AGENDA	
Datum	Startpunt
Zondag 20 november 2016	5712 EX Someren Heide Feestzaal Heidehof Kerkendijk 126
Zondag 15 januari 2017	5688 KE Oirschot De Stapperij Spoordonkseweg 80
Zondag 19 februari 2017	5411 RB Zeeland Het Witte Huis Reekseweg 7

WANDELEN OP DINSDAG

Op dinsdag om de 14 dagen wandelt een groep van ongeveer 50 enthousiaste OLAT-leden een route van ongeveer 20 km in de mooie natuur van de Kempen, de Meierij, de Peel en een enkele keer in het grensgebied met Limburg.

De start is stipt om 10.00 uur. Het startadres is al eerder open voor een kopje koffie of thee. De lunchpauze is over het algemeen ook in een horecagelegenheid. Soms mogen we er ons eigen brood opeten. Zo niet, dan is onderweg een pauze voor dit doel.

Omstreeks 15.30 uur zijn we weer terug op het startadres.

Deelname staat open voor alle OLAT-leden. Er zijn geen kosten aan verbonden, uitgezonderd de consumpties die je gebruikt.

Ben je geen lid en wil je een keer meelopen, dan ben je van harte welkom. Het is wel gebruikelijk dat je na 2x lid wordt van OLAT.

Deelname is voor eigen risico; aan- of afmelden is niet nodig. Er mogen geen honden meelopen.

Informatie:

Voor nadere informatie en het programma: www.olat.nl of via onderstaande personen

Myriam van den Berg 073-5325286 (06-45252182)
mvdberg@home.nl

Mieke van Boxtel 0411-622188 (06-49408821)
acvanboxtel@home.nl

Pieter van Doorn 0492-382210 (06-52373639)
pvandoorn@onsbrabantnet.nl

AGENDA		
Datum	Route	Startpunt
22 nov	De Maai	Restaurant bij de Neut, 040-2028004 Dorpstraat 8, 5563 BD Westerhoven
6 dec	Beverbeek II	Achelse Kluis, 040-2069199 St.Benedictuslaan, 5556 VE Valkenswaard
20 dec	Rondom de Duinen	De Rustende Jager, 013-5111269 Oude Bosschebaan 11, 5074 RC Biezenmortel
3 jan 2)	Rondje Aarle-Rixtel	Sporthal De Dreef, 0492-382149 De Duivenakker 76, 5735 JB Aarle-Rixtel
17 jan	Annanina's Rust	Grand Café De Zwaan, 013-5050033 Vrijthof 17, 5081 CA Hilvarenbeek
1) geen cafépauze 2) cafépauze op startplaats		

ROOISE WANDELINGEN

Iedere dinsdag vertrekt in Sint-Oedenrode een enthousiaste groep wandelaars voor een tocht van circa 7 of 10 km. Iedereen loopt in zijn eigen tempo aan de hand van een routebeschrijving. Gestart wordt – altijd stipt om 10:00 uur – beurtelings vanuit het centrum en de drie kerkdorpen van Sint-Oedenrode:

Den Toel	Pastoor Smitsstraat 4, Olland
De Beckart	Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
De Vriendschap	Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
Oud Rooy	Markt 13, Sint-Oedenrode

Bij een 5de dinsdag van de maand is de start vanuit wisselende locaties.

AGENDA	
Datum	Startpunt
15 november	De Vriendschap
22 november	Oud Rooy
29 november	"Het Groene Woud" Kasterensestraat 23, Liempde (bij spoorovergang Olland)
6 december	Den Toel
13 december	De Beckart
20 december	De Vriendschap
27 december	Oud Rooy

Deelname is voor OLAT-leden gratis, op vertoon van clubpas. Niet-leden kunnen één keer gratis uitproberen; daarna betalen zij 1 euro per keer. Dit kan contant of via een strippenkaart van 14 euro. Iedereen wandelt mee voor eigen risico.

Informatie:

Johan van de Sande 0413-473375

Peter van de Laar 0413-474759

Betsie van Mil 0413-475454

WANDELGROEP OIRSCHOT

Wandelgroep Oirschot is vanaf begin april 2015 gestart met prachtige tochten vanuit Dinercafé 't Kroegske in Spoordonk. Na het zomerprogramma, waarbij op woensdagavond werd gewandeld, is vanaf 1 oktober de zondagochtend weer aan de beurt. Elke zondagochtend wordt er vanaf 9.30 uur gewandeld.

De te lopen afstand ligt rond de 12 km en is telkens wisselend in een van de natuurgebieden c.q. delen van de gemeente Oirschot. Af en toe zal met de huifkar naar een startlocatie gegaan worden of wordt men opgehaald vanaf een eindlocatie.

Deelname staat vrij voor alle OLAT-leden en zeker ook voor niet-leden die zo OLAT kunnen leren kennen. Niet-leden kunnen 2 keer gratis deelnemen en betalen daarna 1 Euro per keer.

De invulling vindt plaats in samenwerking met horecagelegenheid Dinercafé 't Kroegske / De Stapperij.

Vertreklocatie: Dinercafé 't Kroegske
Spoordonkseweg 80
5688 KE Oirschot

Vertrektijd: 1/10 - 1/4: zondag 09.30 uur
Als er een OLAT-winterserietocht is, wordt er niet gelopen, maar kan deelgenomen worden aan deze tocht.

Afstand: ca. 12 km

De te lopen route wordt een dag van te voren gepubliceerd via de gratis wandelapp Endomondo en via de website & facebookpagina van Dinercafé 't Kroegske:
<http://www.kroegske.nl/feesten/activiteiten/wandelroutes>

Meer informatie: oirschot@olat.nl of
Harrie Paulissen 06-53749249
John Schepens 0499-573671

GRENZELOZE TOCHT

Dit jaar voor de 25e (en laatste) keer organiseren OLAT en haar Belgische zusterclub Milieu 2000 uit Lommel weer de GrenzeLoze Tocht. Deze kan in twee richtingen gewandeld worden, waarbij ook nog keuze is uit een kortere en een langere route zodat iedereen zijn eigen afstand kan bepalen. Tussen de Nederlandse en de Belgische startlocatie rijdt bovendien een pendelbusje.

De wandeltocht kan men aanvangen vanuit een der beide startlocaties. In Nederland kunt u starten vanaf camping "De Zwarte Bergen" te Luyksgestel. De afstand tussen de twee startplaatsen is 8 of 16 km. Twee verschillende parkoersen verbinden de beide startlocaties. Op beide trajecten is onderweg een verzorgingspost ingericht.

Als herinnering aan de tocht ontvangt u een speciale sticker voor uw wandelboekje.

Datum woensdag 28 december 2016

Startplaatsen

Nederland: Camping De Zwarte Bergen
Zwarte Bergendreef 1,
5575 XP Luyksgestel
(OV NL: BBA lijn 172)

België: Buurthuis Het Zand
Frederik van Eedenstraat 9
3920 Lommel

Afstanden 8 - 16 - 24 en 32 km

Inschrijfgeld €1,20 (met stempel en sticker)
Onderweg kunt u tegen betaling consumpties verkrijgen.

Starttijden	32 km	08.00 - 10.00 uur
	24 km	08.00 - 11.00 uur
	16 km	08.00 - 12.00 uur
	8 km	08.00 - 12.00 uur

Pendeldienst met muntjes à €1,50 per persoon
(muntjes aankopen bij de inschrijving - honden niet toegelaten op de bus)

Om 08.30 uur eerste afrit in Lommel (naar Luyksgestel)

Om 09.00 uur eerste afrit in Luyksgestel (naar Lommel)

Vervolgens pendeldiensten (zie schema ter plaatse)

Laatste afrit in Lommel om 16.30 uur, vanuit Luyksgestel om 17.00 uur (*telaatkomers moeten zelf vervoer regelen*)

Informatie OLAT:
073-5033322
dagtochten@olat.nl
Milieu 2000:
0032-11541584 (vanuit Nederland)

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen

Frank Marchand (*bestuursafgevaardigde en voorzitter*)
 Piet van der Ree (*notulist*),
 Pierre Emans, Hans de Vries
 lps@olat.nl

Dagwandeltochten

Ad Verbakel, Theo van Boxmeer (*parkoersen*)
 Ad Ketelaars (*voorz*), Jo Willems, Antoinet Gooren

Clubreizen

Isis la Croix (*informatie*)
 06-38255805
 (bij voorkeur tussen 18.00-20.00 uur)
 clubreizen@olat.nl
 Pierre Emans,
 Ad Ketelaars (*bestuursafgevaardigde*)

OLAT Wandeldagen

Mia Dielesen (*secretariaat*), 040-2552742,
 Hamakerstraat 11, 5652 RC Eindhoven
 olat-wandeldagen@olat.nl
 Joop Wesseling (*voorz*), Antoinet Gooren,
 Ad Verbakel, Ad Ketelaars (*financiën*)

Wandelen op Dinsdag

Mieke van Boxtel (*coördinator*), 0411-622188
 Myriam vd Berg, 073-5325286
 Pieter van Doorn, 0492-382210
 Antoinet Gooren (*contactpersoon*)

Avondvierdaagse & Rooise Wandelingen

Piet van Berkel, 0413-784742
 Betsie van Mil, 0413-475454

Wandelpaden

Jan van Berkel (*Airbornepad*)
 Otto Ahlers (*Hertog Hendrikpad*)
 Theo Beelen (*Graaf van Hornepad*)
 Otto Ahlers (*algehele coördinatie*)

Onderscheidingen

p/a Peppelbos 40, 4191 MG Geldermalsen
 Voordrachten jaarlijks vóór 15 nov. indienen

OVERIG

Boetiek wandelgidsen

Janet van Gennip, 040-2415802,
 boetiek@olat.nl

Overnachting Vierdaagse Nijmegen

overnachting4daagse@olat.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Voorzitter
Joop Wesseling
 Dorpsveld 33
 5258 MA Berlicum
 073-5033322
 voorzitter@olat.nl

Penningmeester
Ad Ketelaars
 Koninginnelaan 108
 5491 JX Sint-Oedenrode
 0413-475824
 penningmeester@olat.nl

Bankrekening: 1382.11.736
 t.n.v. OLAT Sint-Oedenrode
 IBAN: NL34 RABO 0138 2117 36
 BIC: RABONL2U

Secretaris
Harrie Paulissen
 Spoorдонksesweg 35
 5688 KB Oirschot
 06-53749249
 secretaris@olat.nl

Bestuurslid
Ruud Horst
 Kraanven 57
 5595 DA Leende
 040-8480095
 r.horst@olat.nl

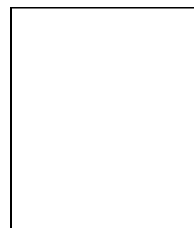
Bestuurslid
Ad Verbakel
 Past. Bogaertsstraat 12
 5469 EZ Keldonk
 0413-212161
 a.verbakel@olat.nl

Kandidaat-bestuurslid
Petra Rommers
 Lange Tiende 3
 4891 WZ Rijsbergen
 076-5964027
 p.rommers@olat.nl

Bestuurslid
Frank Marchand
 Deursenstraat 7
 5043 JP Tilburg
 013-5702662
 f.marchand@olat.nl

Bestuurslid
vacature

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Ad van Asten, Piet Knoester, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven, Ad Verbakel

ERELEDEN

Ad van Asten, Piet Knoester, Jos Koolen †, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven, Ad Verbakel, Toon van Wordragen

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny & Bert † de Boer, Lineke den Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Frans Peters, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel, Sjaan Verbakel, Kees van Vessem, Joop Wesseling, Toon van Wordragen

In oktober zijn we weer gestart met de winterserie 2016/2017 en de eerste tocht, in Schijndel, is succesvol verlopen.

Op het laatste moment hebben we op zaterdag een klein gedeelte van de route aan moeten passen om dat een rentmeester, van een klein stukje bos in de nabijheid van het kasteel Heeswijk, ons verbood om over het door hem beheerde grondgebied te lopen. Deze rentmeester blies nogal hoog van de toren en dreigde met handhaving door de politie, natuurlijk hebben wij op zondagmorgen geen politie gezien.

In tegenstelling tot de drukke zomer was de aanloop naar de winterserie een rustige tijd. Wel hebben wij met het bestuur de reguliere vergaderingen gedaan en gekozen voor een jubileumlogo, van onze ontwerpster Cindy van Woudenberg. Dit logo zal in ons jubileumjaar 2017 op al onze publicaties te zien zijn.

Inmiddels zijn we de laatste puntjes op de i aan het zetten om alle festiviteiten in 2017 vlekkeloos te laten verlopen. Meer hierover in ons jaarprogramma en in de mails die u hierover zult ontvangen, u zult aangenaam verrast zijn.

Ook zult u in 2017 meer en meer merken van de ontwikkelingen binnen OLAT, welke plaatsvinden door de investeringen die wij gedaan hebben ten behoeve van de clubautomatisering. Zie in dit kader ook het verslag van de bestuurstafel.

Genoeg over het bestuur en het werk dat wij doen; er zijn tenslotte nog andere zaken in de wereld. Zo heeft u in het verslag van de bestuurstafel kunnen lezen dat de directeur van de kWbn per 1 januari 2017 vertrekt, hij was toe aan een nieuwe uitdaging en vanaf deze plaats wensen wij hem succes toe in het vinden van een nieuwe functie.

Nu we het toch over de kWbn hebben, valt mij op dat er zo weinig nieuws is over de diverse processen die zich binnen de bond afspelen. Als insider weet ik dat er een aantal werkgroepen belast zijn met het denken over de toekomst van de kWbn en ik weet ook dat er 15 zwaartepunten vastgesteld zijn die op korte termijn gerealiseerd moeten worden. Denk daarbij aan een landelijke aanpak van de systemen rond diverse vergunningen waar wij tijdens het organiseren van een wandeltocht mee te maken hebben; indien dat vereenvoudigd wordt, zal dat een grote verbetering zijn. Denk hierbij ook aan de kosten van deze vergunningen.

Toch wil ik hier pleiten voor meer informatie over ontwikkelingen binnen de kWbn, hopelijk zal dit het geval zijn op de vergadering van de ledenraad op 19 november a.s. Als voorzitter van de regio Gelderland van de kWbn heb ik het recht om deze Ledenraadsvergadering te bezoeken. Maar omdat OLAT op 20 november gaat wandelen in Someren-Heide heb ik daar geen tijd voor. Ik hoop u te mogen begroeten op die zondag.

Blijf in ieder geval wandelen.

-Joop Wesseling-
voorzitter OLAT

NIEUWS KORT

NIEUW EINDPUNT PIETERPAD

Sinds 7 oktober eindigt het Pieterpad op een grandioos nieuw uitzichtplatform, zwevend hoog boven de ENCI-groeve op de Sint Pietersberg bij Maastricht.

De afgelopen 33 jaar was het eindpunt van Nederlands bekendste wandelroute te vinden op een ietwat anonieme open plek op een flank van de Sint-Pietersberg waar het Pieterpad en de GR5 elkaar ontmoeten. Nu er een spectaculair uitzichtpunt is gecreëerd, 40 meter boven de ENCI-groeve, heeft de stichting Pieterpad de kans gegrepen om in overleg met Natuurmonumenten het eindpunt te verplaatsen naar dit 'balkon van Zuid-Limburg'.

De meeste Pieterpad-wandelaars volgen de route van noord naar zuid. De verbinding met de GR5, waarlangs je kunt doorlopen tot aan de Middellandse Zee, gaat niet verloren. Over enkele maanden kunnen wandelaars die hun tocht voort willen zetten naar het zuiden via een spectaculaire trap naar beneden lopen en dwars door de groeve via de GR 5 naar België gaan. Op dit moment wordt hard gewerkt om een mooi parcours aan te leggen dat veilig is voor bezoekers. Pas wanneer deze werkzaamheden klaar zijn, kunnen wandelaars hiervan gebruikmaken en zal ook de GR5 haar route wijzigen en weer aansluiten op het Pieterpad.

Voor wandelaars die het Pieterpad van zuid naar noord lopen, is het platform het startpunt van hun tocht.

ENCI zal medio 2018 de commerciële kalksteenwinning op deze plek beëindigen. Via de Stichting Ontwikkelingsmaatschappij ENCI-gebied werken ENCI, Natuurmonumenten, Provincie Limburg, Gemeente Maastricht en Stichting 'Sint-Pietersberg Adembenemend' nauw samen om de afspraken uit het Plan van Transformatie van het ENCI-gebied uit te voeren. De omvorming van de groeve tot een uniek natuurgebied met diverse mogelijkheden voor recreatie is hier onderdeel van. Natuurmonumenten beheert de Sint-Pietersberg en wordt in de toekomst ook eigenaar van de groeve.

Bron: Persbericht Pieterpad 5-10-2016

ONZE JARIGEN / LEDENADMINISTRATIE

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

NOVEMBER

16 Jago Mulder Kaatsheuvel
 17 Jan van Houtum Heeswijk Dinther
 18 Bertine van Dijk Sint Michielsgestel
 18 Johan Hellings Helmond
 18 Erik de Jong Eindhoven
 18 Lenij van Roosmalen
 Sint-Oedenrode
 18 Hans van Rossum Sint-Oedenrode
 19 Jan Vermulst Boxtel
 20 Rini Groeneveld 's-Hertogenbosch
 21 Mieke van Tiel Sint-Oedenrode
 21 Ad van der Velden Veghel
 22 Gemma van Elk Best
 22 Willy de Haas Helmond
 22 Toos der Kinderen-Manders Nuenen
 23 Frans de Wit Waalre
 24 Othmar Glänzer Eindhoven
 25 Jannie de Kruijk-de Zeeuw Ameide
 26 Peter van Asseldonk Zijtaart
 26 Kees van Iersel Haren
 26 Piet Selten Mill
 26 Johan van der Valk Heeswijk Dinther

27 Frans van den Oever Sint-Oedenrode
 27 Henk Treur Geldrop
 29 Kees van der Aa Veldhoven
 29 Jet Dreesen Eindhoven
 29 Jan Verhagen Sint-Oedenrode

DECEMBER

1 Leny van Berkel-van Acht
 Sint-Oedenrode
 1 Mario van de Kruis Heeze
 1 Els van der Valk-Snepvangers
 Heeswijk-Dinther
 2 Henrie Claassen Helmond
 2 Inge van Egmond Breda
 2 Adri Hagens - Stam Geldrop
 2 Pieter van de Mortel Deurne
 2 Bep van der Velden-Valks Liempde
 3 Isis la Croix Nijmegen
 3 Peter Markus Sint-Oedenrode
 4 Jan van Eck Sint-Oedenrode
 4 Marian Latijnhouwers Sint-Oedenrode
 4 Anneke Lieven 's-Hertogenbosch
 4 Hugo Prinsen Valkenswaard

5 Nel Bruins-de Wit Sint-Oedenrode
 6 Betsie Geerts Gemonde
 7 Wilhelmiën de Koning Eerde
 7 Hanny Slegt-Hartog
 Oost West En Middelbeers
 7 Coos Zwaard Sint-Oedenrode
 8 Frans van den Boom Eindhoven
 9 Wil van Coenen 's-Hertogenbosch
 9 Corry van der Heijden
 Sint-Oedenrode
 9 Harry Timmermans Sint-Oedenrode
 10 Theo Martens Liempde
 10 Christ Vorstenbosch Oisterwijk
 12 Martien Baselmans Sint-Oedenrode
 12 Ger Heupink Lieshout
 12 Thea van de Ven-Prinsen
 Sint-Oedenrode
 13 Jan Swinkels Son
 14 Silvia Arfman Tiel
 14 Bep van den Elzen-Ermers Nijmegen
 14 Kasper Tersmette Sint-Oedenrode
 14 Noud Wijn Eindhoven
 15 Jo van den Akker Heesch
 15 Piet van Bommel Tilburg
 15 Ted van Meteren 's-Hertogenbosch
 15 Jelte van der Zee Vleuten

Jet Dreesen

Uiverlaan 23, 5613 AC Eindhoven
 040-2903060
 leden@olat.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie.

Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw ledenpas te tonen bij de inschrijving.

AANMELDINGEN

Mevr. Hanneke Kemps, Liempde
 Dhr. Ben Snijders, Helmond
 Mevr. Nelly Blenckers, Helmond
 Mevr. Geerts-Lemmen, Sint-Antonis
 Mevr. Diny Verhoeven, Nuenen
 Dhr. Henk Veenstra, Hoofddorp
 Dhr. Marco Heij, De Kwakel
 Dhr. Jan Sinot, Waalre
 Dhr. Frans van Dorp, Best
 Mevr. Wilma Bosmans, Eindhoven

OVERLEDEN

Mevr. Riet Emans, Weert

Wie zou de Speld van Verdienste moeten krijgen?

De leden van OLAT worden jaarlijks in de gelegenheid gesteld om voordrachten te doen bij de commissie Onderscheidingen.

Kent u iemand waarvan u vindt dat hij of zij zoveel voor OLAT doet of gedaan heeft dat die persoon zeker in aanmerking zou moeten komen voor een Speld van Verdienste, laat het ons dan weten. Maar wel graag **vóór 1 december**.

Geef ons uiteraard niet alleen de naam, maar vertel ons ook waarom u vindt dat deze persoon in aanmerking komt. Wellicht wordt uw voordracht dan tijdens de komende algemene ledenvergadering gehonoreerd.

U kunt uw voordracht sturen naar de commissie Onderscheidingen

Peppelbos 40
 4191 MG Geldermalsen
 of per e-mail naar p.j.knoester@hetnet.nl.

De overige onderscheidingen binnen OLAT gaan ofwel op voordracht van het bestuur (Lid van Verdienste), ofwel op voordracht van het bestuur met instemming van de algemene ledenvergadering (het Erelidmaatschap).

Verder kent OLAT nog een onderscheiding, de hoogste binnen de vereniging en dat is de Cornelis van Montfoort trofee. Deze wisseltrofee wordt uitgereikt aan een persoon die zich gedurende geruime tijd zeer actief heeft ingezet voor OLAT.

Het is niet eenvoudig om te beoordelen of iemand in aanmerking komt voor een van de bovenstaande genoemde onderscheidingen, dus hoe meer u vertelt over de kandidaat, hoe meer u ons – het bestuur en de commissie Onderscheidingen – helpt om de juiste beslissing te nemen. Succes ermee!

-namens de commissie: Piet Knoester-

JUBILEUMLOGO

Cindy van Woudenberg heeft voor OLAT ons huidige logo aangepast, zodat we een mooi jubileumlogo hebben voor gebruik tijdens ons jubileumjaar in 2017. Zie ook ons jaarprogramma 2017.

WS SCHIJNDEL

Onze 50e winterserietocht had een mooie start vanuit Schijndel. 874 deelnemers genoten van het uitzonderlijk fraaie herfstweer en de omgeving.

UITGIFTE GPS-TRACKS TIJDENS TOCHTEN WINTERSERIE

In Schijndel hebben 63 wandelaars gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zich vooraf aan te melden voor deze tocht en vooraf de GPS-tracks te ontvangen. Met enkele kleine aanpassingen zal ook voor de volgende winterserietochten de mogelijkheid worden gegeven GPS-tracks vooraf aan te vragen. Ga daarvoor naar onze website www.olat.nl.

WEBSITE IN E-CAPTAIN

Achter de schermen wordt gewerkt aan het omzetten van onze huidige website naar ons geïntegreerd pakket e-Captain, waarin al de ledenadministratie en de boekhouding draait. We willen daarin ook meer actueel nieuws gaan meenemen. Er is dan ook een mogelijkheid om besloten pagina's te maken die alleen door leden zijn in te zien. Het onderhoud van de website is minder specialistisch zodat ook de commissies zelf bepaalde onderdelen kunnen onderhouden. Leden kunnen zelf inloggen en eigen gegevens invoeren/aanpassen.

CONTRIBUTIENOTA'S 2016-2017

De contributienota's zijn in oktober verzonden en de automatische incasso heeft inmiddels ook plaatsgevonden. Na de verzending van de contributienota's per e-mail zijn verschillende reacties gekomen dat de factuur niet kon worden geopend. Het lijkt erop dat die ontvangers Windows Mail gebruiken en dat daarbinnen de URL om de factuur te openen herschreven wordt.

Microsoft heeft hier nog hier geen oplossing voor. Degenen die de factuur niet kunnen openen kunnen een reactie sturen naar penningmeester@olat.nl. Je krijgt dan de factuur alsnog toegestuurd.

Verder staat het logo hinderlijk in beeld. Dit is een aanloopprobleem en wordt voor de volgende keer opgelost.

LIDMAATSCHAPSKAARTJES 2017

Zorg dat uw contributie tijdig wordt betaald. De nieuwe lidmaatschapskaartjes 2017 van OLAT gaan mee met het OLAT-Nieuws van december mits de contributie door OLAT tijdig is ontvangen.

RECEPTENBOEKJE VRIJWILLIGERSDAG

De secretaris heeft per e-mail het receptenboekje verzonden aan de aanwezige vrijwilligers. Tevens zat daarbij de geschiedenis van Beukenhof.

KWBN

De algemeen directeur Henry Bronkhorst heeft aangekondigd dat hij per 1 januari 2017 vertrekt bij KWBN. In een opvolger is nog niet voorzien.

IN MEMORIAM RIET EMANS

Tijdens een korte vakantie in Berlijn kreeg **Riet Emans** plotseling enkele uitvalverschijnselen. In het academisch ziekenhuis van Berlijn werd een gezwel geconstateerd dat tegen de hersenstam drukte. Na een behandeling in Duitsland keerde Riet terug naar Nederland voor een mogelijke operatie in Maastricht. Onverwacht deed zich echter een zeer ernstige complicatie voor, waardoor Riet op zondag 23 oktober in haar huiskamer in haar woonplaats Weert is overleden. Ze is slechts 66 jaar mogen worden.

Riet Emans was al sinds 1998 lid van OLAT. Ze had een voorliefde voor wandelingen over langere afstanden zoals Nijmegen-Rotterdam, de Bossche 100, Nacht van OLAT, etc., die ze de laatste tijd vaak liep met haar wandelmaatje Jeanette van Boerdonk.

Veel OLAT-leden zullen haar echter ook kennen als een vrijwilligster die in de catering actief was, bijvoorbeeld bij het International Wandelevenement in Weert of de Nacht van OLAT. Samen met haar man Pierre maakte Riet ook deel uit van het team dat dit jaar de OLAT Clubreizen heeft overgenomen.

Tijdens de laatste jaarvergadering ontving ze voor haar vele vrijwilligerswerk de Speld van Verdienste.

In haar woonplaats Weert maakte Riet de laatste 3 jaar furore door jaarlijks op een speciale datum het Graaf van Hornepad, de OLAT-wandeling van 93 km rondom Weert, in 1 dag af te leggen.

Het verslag en bijbehorende foto's in de plaatselijke pers waren een uitstekende reclame voor het Graaf van Hornepad en de wandelsport.

In Weert was ze trouwens al veel langer actief. Sinds 1986 was ze lid van de wandelafdeling van de Atletiek- en Wandelvereniging Weert. De laatste jaren nam ze vooral deel aan wekelijkse trainingen Nordic Walking, Sportief Wandelen en Prestatief Wandelen.

Het is onbegrijpelijk dat een zo fitte en sportieve vrouw eensklaps uit ons midden is verdwenen. Wij wensen Pierre, kinderen en verdere familie veel sterkte met dit verlies.

-namens w.s.v. OLAT, Theo Beelen-

VOORUITBLIK DAGWANDELTOCHT SOMEREN 20 november

Tijdens de 1e wandeling van de winterserie liepen we onder een stralend zonnetje. De herfst deed een voorzichtige poging om in te treden. De bomen waren nog vol blad, slechts her en der lichte verkleuring. Hoe anders zal dat zijn als OLAT de 2e winterserie van dit seizoen organiseert. We zullen de herfst dan volop proeven! De populieren zullen kaal zijn, de eiken laten hun goudgele gloed zien.....

We lopen vandaag in het gebied rondom Someren-Heide. We beleven vandaag een prachtige wandeling die zich kenmerkt door bossen, heide, vennen, open landelijk gebied. Dus veel natuur, veel herfst, frisse buitenlucht opsnuiven, samenvattend: veel genieten! Lees maar eens mee wat de route-makers voor ons bedacht hebben.

De start is in feestzaal Heidehof, in het landelijke Someren-Heide. Het plaatsje is niet groot, zodat we snel in het buitengebied zijn.

Alle afstanden lopen de eerste kilometers gezamenlijk op. De 10 km maakt de kleinste ronde en buigt dan ook als eerste af. Zij komen eerst door een prachtig stukje landelijk gebied, komen langs groensingels, lopen langs de bosrand, volgen daarna mooie paden door een stukje bos en komen dan bij de grote wagenrust, de soeppost. Daar komen alle afstanden weer samen.

De overige afstanden vervolgen de route door landelijk gebied. Mooie vergezichten nu de mais weer van het land is. Na enige tijd zien we de bossen naderen. Net nadat we deze "ingedoken" zijn, is tussen het groen wat wits te zien: de wagenrust. En zoals altijd zijn we van harte welkom bij onze vrijwilligers. De koffie of thee is warm en dat zal smaken!

Na de pauze vervolgen we de route, dieper het mooie bosgebied in. Onze routebouwers hebben in deze mooie bossen prachtige bospaden ontdekt, zelden recht, vaak kronkelig, maar steeds erg goed begaanbaar.

Het gebied is ook rijk aan vennen. We lopen langs het mooie Keelven en Beuven. Fraaie stukjes heide zorgen voor afwisseling.

Even wat achtergrondinformatie:

Met het project Keelven heeft men de Somerense heide als wandelgebied nieuw leven willen inblazen door het regelmatige, rechthoekige bebossingspatroon af te wisselen met enkele flinke stukken heide met op vennen lijkende waterplassen. Echte vennen zijn dit eigenlijk niet, gezien de kunstmatige oorsprong, maar als wandelgebied is het Keelven e.o. zonder meer geslaagd te noemen.

Het Beuven is een zeer groot ven in de Lieropse heide. Het is het grootste ven (ca. 85 ha) van Nederland. Het Beuven staat bekend als bijzonder vogelrijk en is tevens beroemd om een bijzondere plantengroei.

Wat verderop is de splitsing met de 15 km. Zij vervolgen de route door het bos en treffen wat verderop de wandelaars van de 10 km. Samen lopen zij naar de grote wagenrust.

Ondertussen gaan de 20, 30 en 40 km-lopers in oostelijke richting. Een zeer gevarieerde route volgt: opnieuw bos, heide en vennen. Wat verderop is de eerste caférust.

Deze is dit keer op een bijzondere plek: Huize Providentia, een voormalig instellingsterrein voor epilepsiepatiënten. Door de grootte van het complex en voorzieningen als een boerderij, kapel en een winkel leek Providentia op een klein dorp. Het is nu onderdeel van de instelling Kempenhaeghe.

Na deze onderbreking verlaten we het terrein aan de achterzijde. Even geen onverharde ondergrond, maar doorstappen op een stuk asfaltweg, waar overigens links en rechts genoeg te zien is!

Wat verderop gaan we opnieuw de bossen in. Ditmaal naar het natuurgebied de Pan.

De naam de Pan (al vanaf 1516 terug te vinden) heeft betrekking op een komvormige laagte bij de oorsprong van de Sterkselse Aa.

De gezusters Philips kochten in 1928 een deel van de Pan en maakten een begin om het in te richten als landgoed. Er werden eikenlanen aangeplant, waar de dames Philips met een rijtuigje met paard konden rijden. Bij het aanplanten werden veel soorten bomen gebruikt. Voor de variatie werd ook een deel van de oorspronkelijke heide behouden.

Het is thans een landgoed, dat feitelijk bestaat uit drie aangesloten landgoederen, namelijk Landgoed de Pan, Boksenberg en Vrolijke Jager.

In De Pan wisselen jonge en oude, natte en droge bossen elkaar af met, mede dankzij de eerdergenoemde zussen, een grote variëteit aan bomen. Veel voorkomende bomen zijn de den, berk, eik, kastanje, vlierbes, vogelkersplanten. Het gebied is rijk aan reeën. Ook de vos, bunzing, konijn, haas voelen zich er thuis, evenals de buizerd, havik, bosuil en specht. Met wat geluk spotten we enkele soorten!

Natuurlijk is er ook water in de route: het Sterksels kanaal. Meerdere malen steken we deze waterloop over via kleine bruggetjes. Het kanaal werd gegraven om overtollig water af te voeren. Dat gebeurde vroeger nog met de schop. Onder de graaflieden waren ook Belgische vluchtelingen uit W.O.I. In 1916 gestart, was het 6 km lange kanaal in 1920 klaar. In tegenstelling tot de oorspronkelijke doelstelling houdt het nu vooral water in het gebied.

Midden in de Pan ligt een fraai heidegebied. Op deze heide zwaait de 20 km af. Zij maken een bijzonder ommetje op de heide. Aan het einde van de Pandijk treffen zij een boederij met daarbij een Oorlogsmonument.

Op 22 juni 1943 stortte een bommenwerper van de Royal Air Force op weg naar Duitsland neer in de bossen in de buurt van Hoef aan de Pan. Vier bemanningsleden zijn veilig met hun parachute geland, drie anderen kwamen om. Op 5

mei 2000 is dit monument opgericht ter nagedachtenis van de omgekomen bemanningsleden en aan allen die in deze omgeving om het leven kwamen tijdens de tweede wereldoorlog.

Na dit lusje vervolgt de 20 km de route om al spoedig aan te sluiten bij de wandelaars op de 10 en 15 km.

De langste afstanden lopen in zuidelijke richting. Zij passeren

de provinciegrens met Limburg. De route leidt hen dikwijls langs de bosrand, bossen en vergezichten, een heerlijke combinatie.

De 40 km maakt een extra lus en gaat nog wat extra kilometers genieten van een

werkelijk prachtig stukje van het Weerterbos. De variatie is hier heel groot, om de paar minuten is het beeld alweer compleet anders. Het is hier volop genieten!

De herfst met de fraaie bladverkleuring geeft hier nog een extra dimensie aan.

Beide afstanden (30 en 40 km) treffen elkaar weer bij de caférust in de gezellige Daatjeshoeve. Gezamenlijk vervolgen zij de route. Opnieuw bos, maar ditmaal met een compleet ander karakter, een broekbos. De elzen en wilgen groeien hier het gehele jaar met de voeten in het water. In dit gedeelte van de route treft de wandelaar veel natuurontwikkeling. Er zijn enkele hectaren bos gekapt, zodat er meer water in het gebied kan komen. Het doet aan het Peellandschap denken. Heel mooi!

De routebouwers hadden er een hele klus aan om goede paden te vinden om wandelaars met droge voeten door dit bijzondere stukje te leiden. Maar daar zijn ze uiteindelijk prima in geslaagd. Maak je dus geen zorgen!

Wat verderop nadert de bosrand en wordt het zicht weer wijds. Heerlijk die afwisseling! Ze komen door buurtschapje de Hutten. Opnieuw komen we langs een fraai voorbeeld van nieuwe natuur. De rechte waterloop is omgeleid en meandert nu prachtig door het landschap. Er is veel nieuwe aanplant.

Na mooie kilometers komt de grote wagenrust in zicht. Het zal er een gezellige drukte zijn, alle wandelaars komen hier samen om te genieten van iets warmes of van een lekker kommetje herfstsoep. Laat het je smaken!

Na de rust gaat we op pad voor het laatste uurtje. Nog een stukje bos en dan de landerijen. Aan de horizon zien we de bebouwing van Someren-Heide naderen. Dat betekent dat we aan het einde van een fraaie en afwisselende wandeling zijn gekomen!

Met een voldaan gevoel kunnen we ons afmelden.

Een fijne wandeling gewenst!

Myriam van den Berg

Een schitterende opening van het winterseizoen

Winterserietocht vanuit Schijndel

Niet al te lang na acht uur bemachtig ik een routebeschrijving die in mijn tas verdwijnt. Het gaat snel het buitengebied in. Prachtig, meteen. Het gevallen blad met haar kleurenschakering, de opkomende zon die de schaarse wolkjes kunstig belicht, het is een mooi kleurenspektakel.

De route gaat voor een ieder door natuurgebied Smaldonken en ik loop al weer een uurtje als de vertrouwde eerste wagenrust met niemand minder dan voorzitter Joop. Die is 'on tour' deze keer.

Meteen na de wagenrust komt een splitsing in het parcours. Ik kom op een uitermate rustig gedeelte terecht, dat in de richting draait van een ander natuurgebied: De Prekers. Het uitzicht op de aanpalen de weilanden, die zijn afgezet met populieren is geweldig. De vergeelde bladeren van de bomen tegen de scherp blauwe lucht. Een lust voor het oog. Een groepje koeien staat nieuwsgierig in een weiland waar de route langs komt en een van de dames wil wel als fotomodel optreden, deze ochtend.

Het is weer zover. De eerste wandeltocht van het najaar, georganiseerd door wandelsportvereniging OLAT. De eerste tocht van de winterserie startte in het Cultureel Centrum van Schijndel, waar het kort voor achten al aardig druk is. Voorzitter Joop spreekt de aanwezigen voor de 40 km kort toe dat er een omleiding is. Er zal door middel van pijlen aangegeven worden hoe men moet lopen. De GPS-lopers zijn al voorzien van de juiste route.

Het gaat even langs een waterloop en dan de bossen van de Prekers in. Aan de overkant van het water is een herder met een border collie aan het trainen om deze de schapen bijeen te laten drijven. Na verloop van tijd kom ik wandelaar tegen die verkeerd blijkt te zijn gelopen. Ik ben geen herder en zo voel ik mij ook niet, maar ik heb deze verloren schapen toch maar naar de kudde en om nog iets preciezer te zijn, naar de schaapskooi geleid. Want de gelegenheid die OLAT als café-rust had gekozen, bleek een schaapskooi te zijn, die er een terras bij had. Onder het stralende zonnetje, waarschijnlijk de laatste dag van het jaar dat de 20 graden Celsius aangetikt zal worden is dat een prima keuze geweest. Koffie met zelf gebakken appelcake er bij en je maakt een wandelaar blij.

De route gaat verder door het buitengebied van Schijndel. Bosgebied en open veld wisselen elkaar in rap tempo af. Mijn loopjasje heeft inmiddels een mooi plaatsje in mijn rugzak gekregen en mijn humeur was al goed, maar wordt met iedere stap die ik zet beter. Waardoor ik me ook niet bepaald stoor

aan die halve kilometer dat we door een bedrijventerrein lopen, omdat we in de richting gaan van het 'Bels Lijntje'. We lopen geen enkel risico om als spoorloper te worden opgepakt, want in 2004 reed hier de laatste trein tussen Boxtel en Veghel. Het is op grote delen dan ook zwaar overwoekerd met bramen- of andere struiken. Wat nu wel weer aardig is, want de bramen hebben nu prachtig rode kleuren.

Halverwege het spoortracé krijg ik soep van OLAT aangeboden. Ook boterhammen, maar die had ik zelf mee genomen. Wat volgt is een prachtige lus ten zuiden van Schijndel en tenslotte gaat het door Schijndel heen naar de start. Ik presteer het om in de laatste kilometer toch nog verkeerd te lopen, maar dan toont de GPS route uitkomst.

Een schitterende opening van het winterseizoen heb ik achter de rug. Perfect gepijld en ook een prima GPS-track. Vrijwilligers van OLAT, hartelijk bedankt en tot 20 november 2016 in Someren.

-Ruud Horst-

Mooie route en prima verzorging tijdens ws-tocht Schijndel

En ook dit verslag van de tocht op 16 oktober jl. - dat werd geplaatst op onze OLAT Facebook pagina - is heerlijk leesvoer.

Een mooie opkomende zon vertelt dat het een droge, warme dag wordt. Na een kop koffie en een babbel met Karin, Miranda en Janny van de wandelgroep Drunen, ga ik in mijn eigen tempo op pad. Na 400 meter laten we de verharding voor wat het is en worden we door de 'binnenlanden' van Schijndel e.o. op pad gestuurd. Ruwweg gezegd mag men vaststellen dat de verhouding verhard: onverhard in deze tocht uitkomt op 1:5. Hoe de routebouwer al die paadjes heeft kunnen vinden, doet mijn achtting per km stijgen. Hij moet haast wel allergisch zijn voor asfalt.

Op 5,5 km is de eerste wagenrust. Koffie, soep, chocolademelk en boterhammen met vlees of kaas liggen klaar om te worden verorberd. Het is er gezellig druk. Hier tref ik Pieter, ook een LA-wandelaar die ik bij diverse lange afstanden geregeld tegenkom. Gezamenlijk zullen we de wandeltocht uitlopen.

Via slootkanten, boerderij-erven en bospaadjes komen we uit bij de Zuid-Willemsvaart. Nadat we die zijn overgestoken worden we verrast door een – onverwachte – beleidswijziging binnen OLAT. Men heeft blijkbaar in de gaten dat er een te grote wissel op de wandelaar wordt getrokken. Daarom heeft men een modderig, waterig zandpad langs een brede sloot voorzien van een deugdelijke verharding: staalplaten! Chapeau OLAT.

Waarschijnlijk waren de platen op, want na deze luxe wordt de route vervolgd langs een sloot met bergen geroid riet op het wandelpad. Gelukkig

staat er op 13,5 km de tweede wagenrust. Een kop bouillon en een boterham met kaas gaat er goed in. Na een stevige rust gaan we weer op pad. We waren gewaarschuwd voor een spontane routewijziging. "Gewoon de pijlen blijven volgen." is het advies. Maar ja, wat doe je als er geen pijn wordt waargenomen? Hier komt de gps met route goed van pas. Via een eigen aangepaste route komen we uiteindelijk weer op het goede spoor en eindigen tenslotte op

de binnenplaats van kasteel Heeswijk voor een verfrissing. We zitten nu halverwege de 40 km.

Nadat de waterflesjes zijn bijgevuld gaat het verder. Tussen de Aa en het kanaal lopen we richting de oversteek van het kanaal en via wat omzwervingen door het Wijboschbroek komen we uit bij de Schaapskooi in Schijndel. Er zijn nu 27,5 km weggezet en hebben nog 3 uur te gaan. Door het bedieningspersoneel wordt een aanslag gepleegd op de nog beschikbare tijd. Soms moet de wandelaar wel erg lang wachten op zijn drankje.

Tussen hier en de bekende/beruchte soeppost van de OLAT vergeten we – al pratend – enkele stukjes door bosperceeltjes, maar op de totale afstand zal

dit uiteindelijk geen invloed hebben. Via een fabrieksterrein stuiten we op het – in verval geraakte – Duits lijntje en dit wordt voor de komende 3 km ons zeer ongemakkelijk wandelpad. Gelukkig staat er halverwege de soeppost. De verzorging is weer top.

Om 15.15 uur gaan we op pad voor de laatste 6 km. Via een omtrekkende beweging wordt Schijndel vanuit het zuidwesten genaderd. Binnen de bebouwde

kom heeft de routebouwer nog enkele verrassingen in petto. De straat is bijna over de hele breedte opengebrouwen, waarin de nodige modderpoelen zijn aangebracht. Respect voor de bewoners van de straten voor hun medewerking aan deze tocht.

Ook in Schijndel zelf missen we een enkel pijltje. Edoch, op de gps zie ik dat we steeds verder van de finish aflopen. Dat zal toch niet echt de bedoeling zijn. Via de gps wordt uiteindelijk om 16.55 uur de finish bereikt; nog ruim 5 minuten over! We mogen onze wandelboekjes zelf stempelen

en een bijpassend OLAT-plaatje uitzoeken. Ikzelf geniet nog even van een cola, terwijl Pieter richting zijn woonstede gaat.

Het weer is grandioos geweest; op en top wandelweer. Maar of dat door de goede organisatie is gekomen, zal wel nooit bekend worden. Voor de rest is het een prima georganiseerde tocht met een top-verzorging. Wat mij goed is bevallen is de online-inschrijving met daaraan gekoppeld de toezending van de gps-track. Mijn dank aan alle vrijwilligers; voor de routebouwer hoop ik dat zijn asfalt-allergie ongeneeslijk is. Dank voor de mooie route.

-www.whateverthewalk.nl-

Herfstwandeling Oirschot (23 oktober)

Het is zondag, voor ons niet per definitie lekker ontbijtjes-dag, maar wel wandel-dag. Na een gebakken eitje trekken we de wandelschoenen aan.

Ondanks de dichte mist gaan we wandelen. Deze keer in Oirschot en omgeving. Bij aankomst in het startcafé staat de koffie met cake al klaar. We schrijven ons in en met de routebeschrijving op zak gaan we van start.

Eerst een stukje over de golfbaan. We vinden onze route door de rood witte linten die in het gras zijn geprikt; door de dichte mist zouden we gelijk al verkeerd gelopen zijn. Onbegrijpelijk dat de vele golfers de ballen de juiste richting in slaan, de holes zijn door de mist volkomen onzichtbaar. De wandeling voert ons door de achtertuin van Spoordonk waar spookachtige boompartijen ons begluren. Via de watermolen stappen we langs het riviertje "de Beerze" richting Oisterwijk. We doorkruisen een overloopgebied voor "de Beerze", met grazend vee. Daar besluiten we de 15 km te lopen want we willen nog niet naar huis.

De tocht voert ons richting Kampina. Een witte reiger vliegt statig over het mooie landschap. Langzaam verjaagt de zon de mist. Er verschijnt een sprookjesachtige gloed over dit prachtige stukje Brabant. De Canadese ganzen houden hun rust in een boswei, paddenstoelen rood met witte stippen groeten ons langs de kant van de bospaden. Wanneer we de overloop van "de Beerze" weer passeren genieten we de gast-

vrijheid van rustig herkauwende runderen. Kort voor de finish hebben we een innig onderonsje met een prachtig paard, eenzaam maar vredig grazend in zijn wei. Met enige angst klauter ik achter manlief een akelige smalle, voor mij, hoge ijzeren brug over. Nog wat landelijke paden verder wacht een heerlijke warme goulashsoep begeleid door een bockbiertje; onze beloning voor ruim 17 km Brabantse schoonheid.

Vandaag was zo'n dag dat ik ten volle beseft hoe gelukkig ik ben dat ik in dit fijne land woon. Dat ik niet om me heen hoeft te kijken omdat overvliegende vliegtuigen misschien wel een bom naar beneden gooien. Dat er niet achter elk obstakel een sluipschutter kan zitten. Ik wandelde samen met mijn lief gewoon door mijn mooie Brabant, vrij, ongedwongen, genietend van de natuur, het wandelen, de mist en een heel mooi zacht zonnetje...

-Anita Jaspers-Clemens-

Op 2 oktober jl. vond voor de 3e keer een kennisbijeenkomst met nieuwe OLAT-leden plaats in Oirschot. Ongeveer 15 nieuwe leden werden door onze voorzitter en secretaris bijgepraat en mee uit wandelen genomen.

EEN GOEDE
HERFSTWIND
WAAIT GEDACHTEN
OP EEN RIJ

Loesje

Postbus 1045 6801 SA Arnhem www.loesje.nl

Deze OLAT-poloshirts en caps (in wit, koningsblauw, donkerblauw en rood) zijn te bestellen in de OLAT-boetiek bij het startbureau. De prijs van de shirts is €22,-. De caps kosten €12,-.

KWBN: JAARGIDS 2017 (LWP)

Op het moment dat je dit leest, ligt het drukbestand voor de Wandel.nl Evenementen Jaargids 2017 bij de drukker. Hier wordt de papieren gids in een oplage van 62.000 stuks gedrukt.

De gids valt in de eerste week van december in de brievenbus bij alle KWBN-leden die per 1 januari 2017 een standaard-lidmaatschap (Alles-in-1-pakket) hebben. Zij ontvangen de jaargids samen met de laatste editie van dit jaar van ons magazine wandel.nl. De tochtgegevens van 2017 gaan in de loop van november 2016 online op de website www.wandel.nl.

OLAT Jubileumgids

Ik ga op reis en neem mee

Zo begint een geheugenspelletje waarbij je in de juiste volgorde zoveel mogelijk artikelen moet onthouden en opnoemen als je aan de beurt bent.

De redactie van de Jubileumgids vraagt zich het volgende af:

“Ik maak een meerdaagse wandeltocht en neem mee lekkere en gemakkelijk te maken recepten na een dagje wandelen”.

Wie kan iets smakelijks inbrengen? Natuurlijk mag dit recept voorzien van een kleurrijke foto.

Alvast dank!

-Redactie Jubileum gids OLAT-

Een voorbeeld ter inspiratie, een gerecht dat is bereid tijdens onze vrijwilligersdag in september: **ALBONDIGAS**

Ingrediënten:

Gemengd gehakt

Beschoot of oud brood

Eieren

Knoflook

Rode peper

Ui

Peper en zout

Tomaten uit blik

Gegrilde paprika uit blik of pot

Meng het gehakt met de beschoot, de eieren, de knoflook, rode peper, ui, peper en zout.

Maak er kleine gehaktballetjes van en bak ze bruin in een koekepan.

De saus maak je van een gefruit uitje, rode peper en knoflook.

Voeg de tomatenblokjes en de gesneden paprika toe en laat het geheel pruttelen.

Doe de balletjes bij de saus en laat nog even pruttelen.

LPS: STAND CLUBKAMPIOENSCHAP per 9 oktober 2016

1		Arie Kandelaars *)	12616	27	M
2	1	Hanny Klumpkens **)	12417	28	V
3		Hans Pranger	11444	24	M
4	2	Anita Pepers	9985	23	V
5		Jan Dinnissen	9963	22	M
6		Wim van Cappelle	9148	17	M
7		Roel van der Wijst	8255	21	M
8		David Vos	8245	20	M
9		Rob van Stuivenberg	7217	17	M
10	3	Marleen Ramakers	6750	19	V
11		Mart Douven	6370	17	M
12		Remy van den Brand	6105	11	M
13		Johan Rommers	5967	16	M
13	4	Petra Rommers	5967	16	V
15		Hans van Heeswijk	5430	13	M
16		Rini Welten	5290	14	M
17		Jack Bertrums	4987	10	M
18		Frank Marchand	4869	12	M
19	5	Ineke van Lieshout	4800	13	M
20		Hugo Prinsen	4713	9	M
21		Ton de Jong	4630	11	M
22		Bert Timmermans	3890	9	M
23		Pieter Boots	3840	10	M
24		Dirk Donders	3700	10	M
25	6	Connie Raijmakers	3330	8	V
26		Gerrit Arfman	3240	9	M
27		Mike Bertrand	3066	7	M
28		Boetje Huliselan	2978	6	M
29	7	Jeanette van Boerdonk	2794	6	V
30		Frits Mennen	2733	7	M
31		Huub Raijmakers	2655	7	M
32		Peter van den Brink	2644	5	M
33		Cor van der Heijden	2520	6	M
34		Rick Liesting	2495	5	M
35	8	Tiny van Alphen	2290	6	V
36	9	Nicole Nacken	2160	6	V
36		Marc Spierings	2160	6	M
38		Erik Kroon	2130	5	M
39		Claude Herman	2060	3	M
40		Servee Derks	1849	3	M
41	10	Riet Emans †	1820	4	V
42		Jelte van der Zee	1800	5	M
43		Marco van Heel	1789	4	M
44		Co Tops	1740	5	M
45		Gerard Meeuws	1690	3	M

46		Michiel Tamerius	1680	6	M
47		Theo Martens	1630	4	M
48		Ton Seetsen	1470	4	M
49		Adri van der Graaff	1440	4	M
49	11	Rina Prins-Bourgonje	1440	4	V
49		Jan Vermulst	1440	4	M
52		Fred Fisser	1270	3	M
53		Jack Hendriks	1220	3	M
54		Jan Swinkels	1157	3	M
55		Bart Lutke Schipholt	1134	2	M
56		Rudolf van Rooij	1080	3	M
57	12	Isis la Croix	720	2	V
57		Erik Dikken	720	2	M
57		Richard Klein Bennink	720	2	M
60		Sjef Koolen	710	2	M
60		Hans Koopman	710	2	M
60	13	Gerda Woestenbergh	710	2	V
63	14	Hennie van der Haring	660	2	V
63	14	Anja van Kempen	660	2	V
63		Wim van de Wittenboer	660	2	M
66		Herman van Buggenum	611	1	M
67	16	Annemiek v Aarle -vd Schoot	610	1	V
68		Paul Canters	583	1	M
69		Jan Kampman †	500	1	M
70	17	Sjan van Roosmalen	476	1	V
71		Wim Baken	360	1	M
71	18	Caroline Dinnissen-Vernie	360	1	V
71		Tony van Duijn	360	1	M
71		Henri Floor	360	1	M
71		Ruud Horst	360	1	M
71		Ted Liebrechts	360	1	M
71		Jos Raaijmakers	360	1	M
71		Paul Röhner	360	1	M
71	18	Margret Vermeijs	360	1	V
71	18	Clazien Koopman vd Zande	360	1	V
71		Peter van de Ven	360	1	M
82	21	Ans van der Broek	350	1	V
82		Theo Gijzen	350	1	M
82		Gerrit van Haandel	350	1	M
82	21	Jeanne van Roosmalen	350	1	V
82	21	Frances Rouppe v der Voort	350	1	V
82	21	Rinda Scheltens	350	1	V
88	25	Doortje van den Akker	300	1	V
88		Willy Timmermans	300	1	M
90	26	Mirjam Kies	10	1	V

*) 12866

**) 12917

In totaal tellen er 26 tochten mee voor het clubkampioenschap. Bij deelname aan meer tochten tellen de 26 tochten met het hoogste puntenaantal. Hanny heeft 28 tochten gelopen. Daar zou zij 12.917 punten voor krijgen. Er vindt echter een herberekening plaats naar de 26 tochten met de meeste punten. Daarom krijgt zij 12.417 punten. Arie heeft 27 tochten gelopen en krijgt 12.616 punten na herberekening.

AGENDA CLUBKAMPIOENSCHAP NOVEMBER/DECEMBER

Datum	Plaats	Organisatie	Afstand	Start	Punten	Bonus
20-nov	Rotterdam - prestatietocht	RWV, Langepad	5-10 km	11.00	bof3/p.a	schema
4-dec	Rotterdam - prestatietocht	RWV, Langepad	5-10 km	11.00	bof3/p.a	schema
18-dec	Amsterdam- prestatietocht	LAT, Chris Berger Atl	5-10-15-20 km	11.30		schema

Deelname aan een tocht graag binnen 2 dagen melden bij clubkampioenschap@olat.nl of f.marchand@olat.nl
Voor actuele informatie, kijk op www.olat.nl onder het kopje 'prestatie' in de bovenbalk.
Ook onder 'Downloads' vindt u informatie over de clubkampioenschappen.

OLAT Wandeltrainingsweekend

Begin 2017 organiseert wandelsportvereniging OLAT voor de 26e maal haar trainingsweekend. In navolging van het team o.l.v. Henk Plasman zal er een nieuw team zijn om dit weekend te begeleiden. Wel is er weer gekozen voor de vertrouwde locatie kampeerboerderij 't Caves in de prachtige omgeving van Wintelre (nabij Eindhoven).

De trainingen zijn geschikt voor iedere wandelaar; van jong tot oud en van recreatie- tot prestatie- en snelwandelaar. Als minimum eis hanteren we wel de regel dat een tempo van ruim 6 km/uur makkelijk gewandeld kan worden. Aandacht wordt er o.a. besteed aan het verbeteren van techniek en houding tijdens het wandelen. Naast de gezamenlijke onderdelen, waarbij voornamelijk 'warming-up' en 'coördinatie' centraal staan, wordt er iedere dag in verschillende groepen gewerkt aan diverse facetten van het wandelen, afhankelijk van de samenstelling van de groepen. Iedere groep staat onder leiding van een eigen trainer / begeleider, zodat er voldoende aandacht is voor elke deelnemer.

Naast wandelen zal er tussendoor en 's avonds ook ruimte zijn voor ontspanning met zijn allen. Het weekend is compleet verzorgd, u hoeft zelf geen eten/drinken mee te nemen. Wel verwachten we een gezamenlijke inspanning ten aanzien van het "huishouden", zodat iedereen tijdig kan deelnemen aan de onderdelen, of gezellig met anderen kan ontspannen.

Voor vragen en/of inlichtingen omtrent prijzen, mogelijkheden tot deelnemen van een of meerdere dagen kunt u terecht bij:

Rick Liesting (tel: 06-28172810) of

Ronnie Timmermans (tel: 06-40243288 - graag na 18.00 uur).

Email: trainingsweekend@olat.nl

Of kijkt u op de OLAT-website voor het inschrijfformulier: <http://www.olat.nl/Downloads.php> en dan klikt u op de button trainingsweekend.

Foto's: Jan Kampman

NK Snelwandelen, een jaarlijks terugkerend evenement

2 oktober 2016: 6 uur Prestatiewandelen Tilburg

Op 2 oktober werd op de wielersbaan TWC Pijenenburg in Tilburg wederom het Nederlands en Belgisch Kampioenschap 50 km snelwandelen, het Nederlands Kampioenschap 10 km snelwandelen vrouwen en het Belgisch Kampioenschap 20 km snelwandelen voor vrouwen georganiseerd.

Ik had mijn zinnen gezet op "De 6 uur prestatiewandeloctocht", het bijprogramma van het NK/BK Snelwandelen. Vervelend, net de week ervoor was ik flink verkouden en was het een en al gesnotter. Desondanks toch afgereisd naar Tilburg om weer eens 50 kilometer te lopen binnen de 6 uur. Vorig jaar drie minuten te kort op het einde (6:03:44), het jaar ervoor met kramp na 36 km uitgevallen en in 2013 mijn beste tijd neergezet 5:57:32. Ik wilde deze keer echt binnen de tijd binnenkomen. Ik had thuis uitgewerkt wat en hoe ik deze keer zou gaan lopen: niet te snel starten, geduldig blijven en mijn eigen tempo aanhouden zodat ik voldoende over had op het einde.

Ik ben al vroeg aanwezig. De wandelaars en organisatie druppelen mondjesmaat binnen en ieder is bezig met zijn eigen voorbereiding. Ik twijfel nog wat ik aan zal trekken aangezien het niet echt warm is. Maar om te zeggen koud.... Ook zal er wat regen vallen, dus twijfels alom.

Om 11 uur is de start en 5 minuten voor aanvang worden alle namen van

de deelnemers aan het Nederlands en Belgisch kampioenschap 50 km snelwandelen en de 6 uren prestatiewandelen omgeroepen. In totaal zijn er 23 deelnemers.

Een prima wedstrijd gelopen.....

Na het startschot zie ik iedereen voor mij uit spurten. Dat had ik al verwacht. Er valt van begin af aan een flink gat tussen mij en de wedstrijddeelnemers. Twee van de prestatielopers gaan met de kopgroep mee: Remy van den Brand (OLAT) en Michiel Tamerius (DAK/OLAT). Zelf houd ik me in, maar ik heb wel steeds zicht op voorgangers. Ik houd me aan mijn snelheid die ik me had voorgenomen en zie dat ik steeds dichterbij mijn voorgangers kom. Na Michiel en Boetje komen twee buitenlandse deelnemers, die van begin af aan samen lopen, in mijn vizier: Steve Allen (GBR) en Jacques van Till (BEL) Tot aan 25 km lopen ze samen en ik volg steeds op een afstandje. Ik kom wel steeds beetje bij beetje dichterbij en besluit me te gaan meten met hen.

Herfstweer

Intussen is het weer flink veranderd: het begint harder te waaien en na twee uur wedstrijd komt de regen met bakken uit de hemel. Zelf vind ik het wel prettig lopen. Soms krijgen we zon en dan weer een hevige stortbui. Dit blijft het beeld van 6 uur wedstrijd.

Als ik Steve inhaal en een poging doe om Jacques te passeren, pareert deze door schuin tegen mij aan te lopen. Of ik het links of rechts probeer, het maakt niet uit.... Ik besluit om weer achter hem te gaan lopen en mijn kans af te wachten, haal ondertussen nog vele wandelaars in en zie dat sommigen gestopt zijn.

Bij het inhalen van Peter Asselman op 33 km zie ik mijn kans schoon, passeer ik ook Jacques en ga alleen lopen.

De rondetijden worden bij de finish steeds doorgegeven door Frank van Ravensberg. Zo hoor ik ook wie er achter mij loopt en dat ik uitloop op Jacques en Peter. Na een tijdje alleen te hebben gelopen, voel ik dat iemand achter me aankomt. Het is René Wakkee die ook geweldig loopt en een verdienstelijke 4e plek behaalt dit jaar. Ik laat me niet verleiden om mee te gaan en blijf mijn eigen race lopen. Het is Hans Pranger die me er steeds op wijst om geconcentreerd te blijven.

Ik krijg onderweg hulp van Arjan Lukken die als verzorger van zijn vrouw ook mij wil helpen met het aangeven van mijn bidon en wat voedsel. Daarvoor nog mijn dank.

Tot op het laatst krijgen we stevige buien te verwerken en het wordt ook frisser maar ik weet dat het vandaag niet meer mis kan gaan.

Een nieuw record?

Met nog drie rondes te gaan, krijg ik van Frank te horen dat er een tijd in zit die een persoonlijk record zal opleveren. Ik finish in een tijd van 5:53:02, een verbetering was van 4 minuten op mijn tijd uit 2013! Dik tevreden met behaald resultaat ga ik mijn diploma ophalen.....

Mijn dank gaat uit naar de organisatie en de vrijwilligers voor het regelen van deze mooie dag.

-Jack Bertrums-

22 en 23 oktober

African Centurion in Zuid-Afrika

Op 22 en 23 oktober werd deze race in Zuid-Afrika georganiseerd. Behalve Arie en Remy liepen er nog 4 Nederlanders (Frans Leijtens, Antoine Hunting, Gertrude Achterberg en Marco Bloemerts) en 42 andere wereldburgers. Het is een wedstrijd, maar lopers lopen toch vooral tegen de tijd en voor zichzelf.

Centurion walker

Op het moment dat u dit verhaal in OLATNieuws leest, weten we dat Remy en Arie hun doel bereikt hebben en zich een Centurion walker mogen noemen. Van harte gefeliciteerd met deze gewel-

geen foto's of een verslag van een van de deelnemers. Er is wel een "live" filmpje van Frans Leijtens op Facebook dat laat zien dat de lopers deze tocht op bananen en gekookte aardappeltjes hebben moeten lopen. In huize Leijtens voorlopige geen patatten meer!

Een Centurion race is een wandelwedstrijd over een afstand van 100 Engelse mijl (160,934 km) die binnen 24 uur moet worden afgelegd. Dat doe je niet zo maar. Dat daar heel veel trainingsuren aan vooraf gaan, kan iedereen bedenken. En je weet pas of je er klaar

Waar denkt u aan als u Robbeneiland hoort? De meesten zullen meteen "Nelson Mandela" zeggen. Voor OLAT-leden Arie Kandelaars en Remy van den Brand zal Robbeneiland vanaf nu altijd verbonden zijn met "the African Centurion Walk" die zij daar gelopen hebben.

dige prestatie! Jullie zijn KANJERS!

Hoe zij de tocht ervaren hebben, weten we nog niet. Helaas nog

voor bent, als je die ruim 160 km binnen die 24 uur hebt afgelegd. Is het gelukt, dan ben je ook wat: een Centurion walker en je krijgt een herinnering met een uniek nummer.

OLAT

Over de hele wereld worden jaarlijks Centurion races georganiseerd. Ook in Nederland: het ene jaar neemt RWV de organisatie voor zijn rekening, het andere jaar doet OLAT dat.

In 2017 is OLAT weer aan de beurt. Op 3 en 4 juni kunnen de wandelaars in Weert een poging wagen Centurion te worden.

-Frank Marchand-

Een "mars" van 12 minuten

De Sunset march

Het is een herdenking van 48 Amerikaanse geallieerden die sneuvelden tijdens de oversteek van de rivier de Waal op 20 september 1944. In canvas bootjes werd de oversteek gemaakt, weliswaar ondersteund door andere bataljons. Van de 260 man raakte er de helft gewond en sneuvelden 48 man, maar het doel werd bereikt. De brug kwam weer in geallieerde handen.

Ter herinnering aan de Waaloversteek in 1944 door mensen van het US Army 404th Infantry Regiment van de 82nd Airborne Brigade draagt de brug en de weg eroverheen de naam "De Oversteek" (the Crossing).

Als eerbetoon aan deze mannen is de brug uitgerust met 48 paren lichtmasten, die na het inschakelen van de stadsverlichting paar na paar van zuid (Nijmegen) naar noord (Lent) aangaan. Rond het tijdstip van zonsondergang worden deze lichtmasten paar voor paar, na elkaar, ontstoken in het tempo van een trage mars. In totaal duurt het

Het is een tocht die over de nieuwste brug in Nijmegen gaat, lengte 285 m, boog 60 m. Het is niet alleen een geweldig knappe technische constructie en een kunstobject, maar vooral een aandenken genaamd: "de Oversteek".

ontsteken bijna 12 minuten. Sinds oktober 2014 loopt iedere avond een veteraan mee over de brug tijdens het ontsteken van de 48 lichten, in het tempo waarin de lichten aangaan, de zgn.

"Sunset March". Soms noemt de veteraan bij iedere lichtmast de naam van één van de gesneuvelden. De veteraan is herkenbaar aan een baret of het draaginsigne veteranen. Men mag zich hierbij aansluiten, ook als particulier.

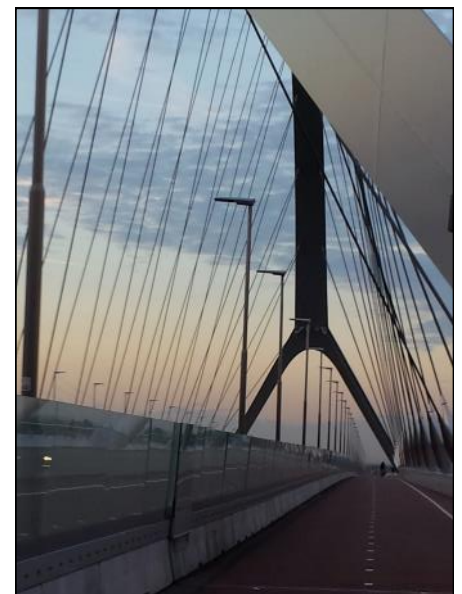
Een dezer dagen mocht ik, in gepaste stilte, meelopen in de aanwezigheid van Douwe Osinga, één van de veteranen die nog in Sebrenica gevochten heeft. Steeds bij het passeren van een lichtmast gingen de lichten aan, ter herdenking. Na de 48e lichtmast liepen we de trappen af, naar de oever van de rivier de Waal waar een monument

staat met alle namen van de gesneuvelden. Daar werd een groet als eerbetoon gebracht.

Een zeer indrukwekkend, bijzonder en respectvol initiatief wat me doet beseffen dat wij de vrijheid hebben om van alles te doen, dankzij de inzet van o.a. deze gesneuvelden en de vele veteranen.

Met veel respect,

-Lies Wesseling-

Wie maakt de mooiste foto?

In 2017 bestaat OLAT 50 jaar. Er verschijnt dan een jubileumnummer waarin ruimte is voor veel mooie wandelfoto's. We nodigen je uit om foto's in te sturen. De mooiste plaatjes worden in de jubileumuitgave geplaatst.

Wat zijn de voorwaarden?

- Maximaal 3 foto's per persoon
- Aanlevering in 1,5 tot 2,5 MB
- jpg-formaat
- Het onderwerp is OLAT- of wandel-gerelateerd
- Inzenden uiterlijk 1-1-2017 naar fotowedstrijd@olat.nl

22 oktober 2017

De laatste clubreis van 2016: GR 573 van Hockai naar Theux

Op 22 oktober werd de laatste clubreis van OLAT in 2016 georganiseerd. Wij hadden nog nooit ingeschreven en besloten ons aan te melden.

De bus kwam om 10 voor 8 in Leende, onze opstapplaats, voorrijden. In die bus \pm 50 wandelaars, met fleecvesten en regenjassen. Fleece-vesten en regenjassen?? Wij hadden een t-shirtje en een dun wandeljack aan. Wisten wij veel dat het in de Ardennen koud en nat kan zijn?

Na 2 uur kwamen we bij de startplaats in Hockai. Wij kozen voor de tocht van 28 km en vertrokken meteen. Binnen 2 km ging het al fout. De routebeschrijving gaf aan dat we vóór de brug links af moesten en in de bus was dat nog eens benadrukt. We kwamen op een pad dat zelfs de parcoursbouwers van OLAT niet gekozen zouden hebben. Terug naar de brug! En ja hoor, aan de overkant lag een mooi aangelegd pad.

Wie wil weten hoe de tocht verliep, kan de beschrijving in het clubblad van september lezen. Zo mooi als de wandeling daar beschreven staat, was ie ook.

Wat de wandeling bijzonder maakte, was het stijgen en dalen en soms niet

zo'n beetje. Een aanslag op je hartslag! Dat is nog eens iets anders dan een rondje Nijnsel!

We moesten een paar keer stoppen om op adem te komen. En niet alleen je hart moest hard werken. Ik heb tijdens (en zeker ook ná) het wandelen spieren gevoeld waarvan ik niet wist dat ik ze had. Maar eenmaal boven, werd het klimwerk beloond met geweldige vergezichten.

aan de beloofde Trappist. De barman kwam glazen tekort!

We hebben het trouwens niet koud gehad. Kwestie van een beetje doorstappen?

Onze eerste clubreis zit erop. We hebben een mooie wandeling gemaakt in een gebied waar wij niet zomaar naar toe gaan. Ideaal om dit samen met een bus vol andere OLAT-leden te doen.

Voor 2016 was dit de laatste clubreis. In het voorjaar van 2017 worden er weer nieuwe tochten georganiseerd.

De route was gemarkeerd, maar zonder de routebeschrijving was de tocht niet te lopen. Dat zijn wij, OLAT-leden, niet gewend. En die routebeschrijving

Gevolg: wij hebben een paar kilometer extra gelopen. Wat hebben wij die gele pijlen van OLAT gemist!

Maar gelukkig kwamen we even voor vieren bij het café in Theux en konden we

LAW Schluchtensteig

Onder het mom van: "Wacht niet met genieten tot later, want als later eerder komt, ben je te laat", besloten Jan v.d. Ven en ik een deel van de Schluchtensteig in het Zwarte Woud te lopen. Al in 2008 viel mijn oog op deze route en bleef steeds in mijn gedachten. Het moest er maar eens van komen en dus planden wij deze tocht nu medio juni 2016. Hotels geboekt, we keken er naar uit. Weer-online volgen 25-30 mm regen per dag werd er verwacht en er was al zoveel gevallen! Nu zijn wij niet bang uitgevallen, zeker niet voor een beetje regen, want het meeste valt toch naast je. Maar om nu met grote zekerheid je een aantal dagen kletsnat te laten regenen, ging ons toch wat te ver. Dus dan toch maar uitstellen tot (wat) later. Dat bleek achteraf gezien een juiste keuze. Er is namelijk een aantal aardverschuivingen geweest ten gevolge van deze overmatige regenval, met diverse ongevallen, waaronder ook met dodelijke afloop.

Agenda's werden opnieuw bekeken en de periode 18-24 september werd vastgelegd. Alleen nu zouden onze vrouwen, Angeline en Mieke én Joy (een je weet-wel teefje) met ons meegaan. Via internet hebben we een onderkomen gevonden in Ühlingen. De dames zouden in de buurt van het onderkomen gaan wandelen en Jan en ik planden om van Blumberg naar St. Blasien te lopen. De eerste wandeldag werd wat regen verwacht en dus besloten we in en rond het dorp te gaan lopen, samen met de drie dames. Eerst door wat bosgebieden, daarna langs almen, appelbomen, boerenhoeves en door dorpjes. Zo passeerden wij ook het dorp Riedern im Wald, waar het Augustinerklooster staat, gebouwd in 1806 en waar Charles de Gaulle in 1908 zou hebben overnacht. Het is een prachtige, zonnige en droge dag geworden. We hebben ons, zeg maar, warm gelopen voor het grotere werk.

De **Schluchtensteig** is de jongste LAW van het Zwarte Woud met een lengte van ca. 118 km. Geadviseerd werd om goede schoenen aan te trekken, dus onze zgn. "Alpenboys" werden uit het vet gehaald, je diende tredzeker te zijn en te beschikken over een goede conditie. Wij besloten de 1e etappe niet te doen en startten dus in Blumberg. Ook onze dames gingen mee, omdat wij er van uitgingen dat het redelijk vlak zou zijn volgens een Duitse brochure (bleek

echter niet waar te zijn). Bovendien leek het ons het mooiste traject. De auto werd bij de Schattenmühle geparkeerd. Om op de route te komen, werden wij vanuit het centrum van Blumberg door het bos, via een heel smal pad, steil omlaag geleid. Bij een stalen trap, die bijna loodrecht stond, nam ik onze trouwe viervoeter maar onder de arm. Beneden volgden we het grindpad met af en toe een weidse blik over almen en dalen. Tot dusver een niet al te zwaar stuk. Bij de Wutachmühle namen we nog even een kop koffie om vervolgens richting de Wutachschlucht te gaan. Hier gaat de wild stromende rivier de Wutach door de grootste bergkloof van Duitsland. De rivier heeft gedurende zo'n 20.000 jaar een diep dal in de rotsen uitgesleten. De kloof is ongeveer 50 kilometer lang en op sommige plaatsen wel 200 meter diep. Langs het water loopt een schitterend pad, soms is dit uitgehakt in de rots-

wand. In deze bijzondere omgeving vinden we van de ca. 2.500 in Midden-Europa voorkomende bloemen zo'n 1.200 soorten waaronder ook orchideeën. Verder komen hier 100 vogelsoorten voor waaronder de ijsvogel en de rode wouw.

Het eerste stuk is nog best begaanbaar, dan volgt er een omleiding t.g.v. een "Erdrutsch" (aardverschuiving), dit door de enorme regenval in het voorjaar. We krijgen daarvoor een stuk bos te verwerken, een omleiding van ongeveer 5 km. Het bleek niet altijd de meest gemakkelijke paden te zijn. Wortelpaden, keienpaden, heuveltje op, heuveltje af. Altijd ongelijk, dus best pittig. De foto's die ik van de Wutachschlucht had gezien, maakten mij juist zo enthousiast over deze tocht en de omleiding duurde zo lang, dat ik het onbehaaglijke gevoel kreeg, juist die mooie trajecten nu niet te zien. Maar gelukkig. Daar kwamen de eerste rotswanden met daarlangs de imposante Wutach. Schitterend! Hoge rotswanden, de Wutach daarlangs en dan een soort kiezelstrand. Een prachtig natuurverschijnsel.

Hoewel ook hier veel wortelpaden waren, maakte het uitzicht heel veel goed. Even later volgde er weer omleiding, die bij nader inzien niet zo veel te betekenen had. Eenmaal weer terug op de originele route, werden wij weer getraakteerd op enorme wortels en keien. Vrijwel de gehele tocht liepen wij

door een zeer vochtig gebied. Dat konden we zien door een enorme mosgroei op de bomen. En dat is ook mooi om te aanschouwen. De vermoeidheid kwam opzetten, maar de Schattenmühle bleek een prima locatie te zijn om te dineren. Een jongedame met een traditionele Bollenmütze (hoed met rode ballen) bediende ons.

Onze Joy lag uitgeblust onder de tafel te slapen. Bij thuiskomst in Ühlingen waren wij natuurlijk trots op onze vrouwen, die toch maar eventjes ongeveer 25 km in de kuiten hadden zitten.

Schattenmühle-Fischbach, ca. 18 km

Volgens de trajectbeschrijving zouden we vandaag van de Schattenmühle naar Lenzkirch lopen, een afstand van 13 km. Dat vonden we wat aan de korte kant, temeer daar we de volgende dag dan met een zeer pittige stijging zou moeten beginnen. Via een zeer steile trap (opmars ca. 10 minuten!) zouden we weer op een vlak bospad komen, op weg naar de Lotenbachklamm. Het water stroomde vaak ver beneden ons (we hadden dus weer flink geklommen) en dan weer liepen we pal langs het water. Dat betekende dan weer wortelpaden van hier tot Tokyo. Na verloop van tijd bereikten we een overdekte brug, de Stallegerbrücke. Wij bleven daar rechts van, het pad vervolgen, om op een gegeven moment bij de samenkomst van de rivieren Wutach en Rotenbach te komen. Even later staken we de Wutach over en kwam de rivier Gutach links van ons. Het pad bracht ons door de Haslachschlucht, richting Lenzkirch. Onderweg kwamen we nog voormalig treinstation Kappel-Grünwald tegen. De rails was weggehaald en had plaats

gemaakt voor een schitterend fietspad, wat ook intensief werd gebruikt. In Lenzkirch dronken we nog wat om vervolgens via een redelijk stijgend pad weer op de route te komen. Onderweg werd ons een fraai uitzicht over Lenzkirch geboden. We gingen nog verder omhoog en kwamen bij de Cyriakus-Kapelle. Daar even op adem gekomen met een fraai uitzicht over almen. We mochten een lichte daling nemen om daarna een kuitenbijter van jewelste in ontvangst te nemen, gevolgd door een pittige afdaling over een graspad richting Fischbach te krijgen, waar onze auto stond.

Fischbach-Sankt Blasien, ca. 20 km

We wisten het al. De dag zou weer beginnen met een stevige klim. Maar eenmaal boven werden wij aangenaam verrast met een schitterend uitzicht over de Schluchsee.

De ochtendnevel hing nog wat boven het water met een zonnetje dat verwoede pogingen deed om door te breken. We volgden een steil pad naar beneden en volgens de beschrijving zou het geen pretje zijn bij nat weer. Wij hadden geluk. De zon scheen volop. Onderaan het pad kwamen we in het dorp Aha om langs de Schluchsee te gaan lopen. En wij dachten, a ha, dat betekent vlak lopen! Het uitzicht over het meer was schitterend. We liepen door naar de Unterkrummenhof, een oud Schwarzwaldhaus, om daar een kop koffie te drinken. Ook vanaf hier weer een schitterend uitzicht over het meer. Het balkon van dit onderkomen hing vol met schitterende plantenbakken, met o.a. petunia's. Hierna mochten we via een licht stijgend pad onze weg vervolgen naar de Krummenkreuzhutte op een hoogte van 1150 m. Daarna licht dalend om een fraai uitzicht te hebben over het dal van Muchenland. Geregeld weer wat klimmen, dan weer afdalen, een vlak stuk door weilanden om uiteindelijk een afdaling van jewelste te krijgen. Onze knieën kregen het pittig te verduren, zo steil was de afdaling. Onderweg troffen we nog een den aan met een hoogte van ongeveer 39 m

en op borsthoogte een omvang van 4.10 m. De boom is ruim 250 jaar oud. Even later werden we weer getraakteerd op het eerste stromende water langs een OLAT-waardig pad door de Windbergschlucht. Het begon met een waternival. Daarna kriskras middels bruggetjes over het water, smal, wild en kronkelend. Een omgeving, ruim bedekt met mos door de hoge luchtvochtigheid. Een mooiere afsluiting konden we ons niet wensen. Dit blijft ons nog lang bij. En dan ineens sta je in Sankt Blasien, ons einddoel. Vlak bij de koepelkerk, de 3e grootste koepelkerk van Europa met heel veel licht en witte muren aan de binnenzijde.

Wij kunnen terugkijken op een geslaagde tocht. Het heeft opnieuw dat gebracht wat we hoopten. Een lang gekoesterde wens is in vervulling gegaan, met ideaal wandelweer. Dit pakken ze ons niet meer af. Het zijn nu herinneringen geworden.

De volgende dag zijn we met onze vrouwen nog terug gegaan naar Schluchsee en hebben bij de Unterkrummenhof wat gedronken en gegeten om vervolgens nog een tocht per boot over het meer te maken, wat ook weer heel mooi was.

Thuisgekomen was ik toch benieuwd of ik wat gewicht was verloren. En jawel hoor, 1 hele kilo. Als ik nu nog 2x deze route zou lopen en weer af zou vallen, ben ik op mijn streefgewicht van

-Arie de Jong-

Wandelreis in Italië (3)

In het vorige deel van de Pelgrimstocht in Italië nam Peter van de Ven ons mee over de Franciscaner route naar Rome tot aan Terni.

Ze zijn inmiddels aardig in de heuvels beland, maar ook in het boerenland. Als een boer met zijn tractor het pad heeft "omgewoeld", raken ze even het spoor bijster. Dat komt allemaal goed met de "magische" steun van Franciscus. Peter raakt niet alleen zijn wandelstok kwijt, maar ook zijn knipbeursje. Weer is het Franciscus die zorgt dat alles terecht komt.

Met zicht op de Tiber is ook Rome inmiddels binnen afzienbare tijd onder bereik.

Donderdag 5 mei

Vandaag is het Bevrijdingsdag in Nederland, maar daar denk je tijdens zo'n pelgrimage nauwelijks aan. Wel is het weer voor een Bevrijdingsdag: een stralend zonnetje en net iets boven de 20 graden.

In Calvi moeten we over 589 traptreden afdalen. Ze zijn door een wandelaar geteld, iedereen gelooft het wel, waarom zouden we het controleren. Ik denk dat we met die treden wel 100 meter lager terecht gekomen zijn, van de in totaal 487 te dalen meters. De totale stijging is nog minder: 224 meter. Het moet vandaag een niet te lastige dag worden. De eerste vijf kilometer gaan over een heuvelkam, met niet te veel verval. We kijken ver het dal in, gedeeltelijk weilanden en verder bossen en struiken. Bij een dorp op een heuvel staan de huizen nu eens een keer niet gegroepeerd om een kerk, maar om een grote toren, waarschijnlijk het kasteel van de middeleeuwse ridder. Na de verkeersweg komen we weer op onver-

harde karrensporen en paden terecht. Ergens op een pad raken we het spoor bijster: de boer heeft met zijn tractor zitten "woelen" en veel markering is er ook niet. Uiteindelijk komen we op een omgeploegd korenveld terecht en zien we beneden de weg liggen die we moeten hebben. Hoe zou het gemoeten hebben, als dat koren ons het zicht ontgenomen had? De oversteek over een beek is lastig, omdat het onkruid tot boven ons middel uitsteekt, dus uitkijken voor steekplanten/brandnetels.

Witte pluizen vormen een tapijt op het pad, ik vraag onze deelneemsters uit België, Chris met Annemarie, om er voorzichtig overheen te lopen. Ik ben ergens mijn wandelstok kwijtgeraakt, het is wel een stunt dat ik die ondanks mijn slordigheid al 14 jaar in mijn bezit had. Net nu komen we bij de lastigste klim tot nu toe: een smal pad met diepe richels naar boven en ook tussen struikgewas.

Boven kunnen we bij het busje van Kees en Theo uitrusten. Een Duits echtpaar komt er bij zitten, dit zijn de eerste anderen die wij op deze route zien. Ook zij hebben problemen gehad met de markering. Wij houden nu 80 minuten de verharde weg aan en komen in een café terecht. Het terras is wel afgeschermd met plastic, misschien een teken dat de lente zich hier ook niet helemaal

perfect ontwikkelt.

Bij een restaurant, bij de kerk van Vescovio, krijgen we de warme maaltijd. Juist op het goede moment, want ondertussen regent het. Hier is ook een stempel, maar de priester moet wel even iets regelen met een uitvaartonderneming, want eigenlijk moet hij de mis lezen. Arie slaagt erin om voordat het gezelschap de kerk binnengaat een paar plaatjes te schieten.

De laatste 2700 meter (van de 19 km) weer veel vergezichten, cactussen en een enkele sinaasappel- en citroenboom. Op het eindpunt, ergens langs de weg, komen een paar ezels kijken of er bij ons nog iets te halen valt.

Vrijdag 6 mei

Bij het opstaan de skyline van Terni gefotografeerd vanuit onze residentie (residenza). Terni is een vrij grote stad, meer dan 100.000 inwoners en wij zien dat de eerste wolkenkrabber bijna opgeleverd is. Het zal hier wel dezelfde kant uitgaan als in Eindhoven, waar het aanbod de laatste zes jaar verdubbeld is. Vlakbij liggen de watervallen van Marmore, de grootste kunstmatige watervallen van Europa, verval 165 meter. Omdat ze kunstmatig zijn, kan men ze "afzetten" en ze zijn dus alleen maar actief op vaste tijden: in het weekend en op feestdagen.

Wij rijden met ons busje naar de Albergo La Pineto da Dario, waar Kitty en Sjaan een roosje krijgen aangeboden door een inwoner van Vescovio. Vandaag plakken we de dag etappes 29 en 30 (nog zes te gaan) aan elkaar, in totaal 23 kilometer. Het weer is nog beter

dan gisteren, strakblauwe lucht en weer een paar graden erbij. Na een klein uur worden Arie en ik met het hondenprobleem geconfronteerd: op een holle, onverharde weg komen 2 grote honden achter ons het pad op. Gelukkig, blaffende honden bijten niet (zeggen ze?). We weten niet of de baas ergens langs de kant is, om ze tot de orde te roepen. Ja, dan is langdurig op een verharde weg lopen – hierna twee uur – minder leuk, maar daar zullen ze wel twee keer nadenken, de “arme” diertjes zouden eens overreden worden! Los daarvan, Umbrië, de streek waar we nu zijn, is de moeite van het wandelen waard. Etappe 29 eindigt in Poggio Mirteto. Dit ligt voor ons op een heuvel, weer zo’n vestingstadje met een stadspoort. Een gedeelte van de groep heeft hier rondgekeken, maar een kilometer verderop staan Theo en Kees met de busjes.

Nu nog 13 kilometer. We zouden een huis met een zwembad passeren, dit is geen ijkpunt, want we hebben het bad (gelukkig) niet gezien. Even later leggen we aan bij een bar bij een benzinepomp. De dag is al ver gevorderd, want

de schoolbus komt net de kinderen afleveren. Ergens langs de weg zien we nog een fraai middeleeuws stenen kruis en dan finishen we bij de abdij van Farfa. Dit schijnt in de elfde en twaalfde eeuw het machtscentrum geweest te zijn van een groot deel van Midden-Italië, toen de godsdienst nog veel invloed had op het dagelijkse leven. Anneke en Angeliën steken er nog een kaarsje op voor goed weer op de laatste drie dagen tot Rome.

Hierna is het nog 45 km rijden naar

onze overnachting in Magliano Sabina. Deze overnachting is het vermelden zeker waard: een groot terrein met luxe appartementen, een restaurant met goed eten, schapenvlees, goede wijn en koffie na. Om op te frissen een zwembad, alhoewel de zon al aardig aan het zakken is. Tegelijkertijd met ons komt er net een motorclub binnengereden, zo kunnen we ons vergapen aan allerlei motormerken.

Zaterdag 7 mei

Eerst weer met de busjes naar Farfa. Vanuit het klooster maken we meteen een pittige klim, waar we een half uur zoet mee zijn. Ergens boven op de heuvel zwemmen in een grote betonnen geul een aantal goud- en andere tropische vissen. Ze zijn heel goed te zien, want het water is kraakhelder. Het zal waarschijnlijk op die grote hoogte wel elke dag ververst worden. Op dit eerste stuk is er ook een politiecontrole. Een beetje vreemd effect om in dit rustige gebied carabinieri te zien. Ze blijken weinig interesse in ons te hebben. Alhoewel wij weinig mede-pelgrims gezien hebben vanaf Assisi, zijn ze toch op de hoogte dat dit een populair traject is voor wandelaars, die in de voetsporen van Franciscus willen treden.

Na een uur komen we onze dagelijkse frontlopers Loes en Ruud tegen. Zij hebben een markering gemist en daardoor enkele kilometers te veel gelopen. Maar omdat ze in een hoog tempo lopen (zij 7 km?, Arie en ik 5,5 km per uur) hebben ze daar weinig nadeel van. We zien vanaf de verharde weg aan de linkerkant drie dorpen op drie heuvelruggen liggen. Onbewust

moeten we aan ons einddoel Rome denken, dat op zeven heuvels is gebouwd.

Binnen de twee uur volgt er een tweede klim, waar we veel zweetdruppeltjes voor laten vallen. De temperatuur is daar ook debet aan: gestegen tot 25 graden. Maar de beloning komt snel: het klooster van de heilige Brigida, waar alleen maar vrouwelijke pelgrims mogen overnachten. Er zijn opvallend veel schilderijen en beelden van heilige vrouwen in de kerk te zien. Vlakbij het klooster is een bar Belvédère. Daar kunnen we op het terras het hele gebied zien, dat we tot Rome nog zullen bewandelen. In de verte stroomt de Tiber, de rivier die de Holy City passeert. In het dorpje Canneto staat een olijvenboom die 2000 jaar oud is. Helaas is zij niet te bezichtigen, omdat een boer 2 euro entree vraagt en die is vandaag niet thuis. Gelukkig hebben Theo en Kees dat voor ons uitgezocht, anders zouden we 1800 meter (900 op en neer) voor niets lopen.

Het is nu 2 uur en we passeren de grens tussen de provincies Rieti en Roma. Vanaf een brug zien we in de diepte een heel mooi bamboebos langs de het water liggen, de bomen zijn wel 10 meter hoog.

Meestal zijn de paden die wij lopen vrij goed begaanbaar, maar nu moeten we door een olijvenplantage over vette hompen klei heen.

Op het laatste stuk naar het einddoel van vandaag, Monte Libretti, valt er nog een fikse regenbui. In die stad die op een heuvel ligt – de naam zegt het al – kijken we niet lang rond vanwege het sombere weer.

We overnachten in een 5 sterren-hotel. Aan de binnenkant super de luxe, maar de omgeving is niet zo denderend: uitzicht op de tolpoortjes van de autobaan en een wegrestaurant. Er staan een paar busjes van een grote supermarktketen uit Nederland, waarschijnlijk treffen die voorbereidingen voor de Giro d'Italia, die een maand later de streek daar zal aandoen.

Zondag 8 mei

“Geen stempel”, heb ik bij de start van dag etappe 32 staan. Niet zo vreemd, want het is zondag, dan is er in Nederland ook geen enkel municipio (stadhuis) geopend. Wel twee beelden, een van een verzetsstrijder die in W.O. II tegen Mussolini gevochten heeft en een monument ter nagedachtenis aan de gevallen in diezelfde oorlog. De mooie vrouw die boven op de zuil met de namen zit, is inmiddels behoorlijk verweerd, wat wil je ook na 62 jaar! Zou Franciscus honderden jaren geleden de laatste etappes gemakkelijker

gepland hebben, het stijgen en dalen is niet zo veel meer, rond de 300 meter. Totale afstand 17 kilometer. Maar wij vinden dan toch wel een manier om het moeilijker te maken, we lopen de verkeerde helling op. Bij een olijvenboomgaard zien we dat we op een andere heuvel moeten zijn. Door de boomgaard proberen we op die andere heuvel te komen, dat is te riskant. Totale extra afstand: 3000 meter.

Bij een kapel komen we op de Strada Nomentana, een oude Romeinse weg, met de bekende Belgische kinderkopjes. Gelukkig hoeven we onze voeten niet lang te “martelen”, hooguit een kilometer. We lopen veel lange stukken, in het begin langs wijn- en olijfgaarden, later een landweg door een bos met mooie dennenbomen.

Behalve het Duitse echtpaar, dat we tegenkwamen op 5 mei, komen we de laatste dagen ook regelmatig nog twee Nederlandse vriendinnen tegen. De Duitsers behoeden mij nog voor groter onheil: als ik op een wagenrust bij Theo mijn knipbeursje niet kan vinden, komen zij er mee aanlopen. Ik (Theo) beloon ze vorstelijk met een kopje koffie, wijn en een koekje.

Geen grotere dorpen of kloosters vandaag, alleen een gehucht, Grotta Marozza, waar niets te beleven valt. Onderweg zien we een paar bouwvallen, een keer de restanten van een toren/kasteelmuur, dat is een blikvanger, want die staat hoog op de heuvel.

Het laatste stuk naar de finishplaats is een groen graspad langs een drukke weg. Op een gegeven moment is dat pad meer een beekje, iemand denkt dat het links bij de struiken wel droog zal zijn, maar die slaat de plank stevig mis. De

rest tijgt rechts over een ijzeren hek, zij houden de schoenen wel droog. In een bar rusten we daarna lekker uit. Het bier wordt wel gauw schraal, ligt waarschijnlijk aan de buitentemperatuur (24 graden). Nu is het nog een half uur lopen naar het centrum van Monterotondo, een vrij grote stad. Er is daar een rommelmarkt, waar van alles

te zien is, van oude radio's tot wekflessen.

In een antieke spiegel leggen we de “pelgrimsbenen” van Mieke nog vast. Ik heb “ze” nog naar de Eindhovense krant opgestuurd. Mieke, sorry, ze zijn te licht bevonden!

-Peter van de Ven-
(wordt vervolgd)

Vanaf de Noordkaap naar huis (23)

Vrijdag 4 september 2015 Schleswig - Rendsburg, 37 km

Vandaag de laatste wandeldag. Ik heb er vandaag echt zin in, ondanks dat ik vanmorgen het Duitse journaal heb gezien. De sport begint met de grote sensatie dat Oranje gisteravond thuis verloren heeft van IJsland. Ik besluit vandaag maar niet mijn oranje wandeljasje aan te doen; ik wil niet als Nederlander herkend worden onderweg door de Duitsers. Ik heb het ontbijt al om 08.00 uur. Ik ben de enige gast die zit te ontbijten, maar de keus is groot. Een half uur later verlaat ik het hotel en tegen negenen zit ik weer op de route (Ochsenweg). Voor de eerste keer is de route dwars door een grote stad redelijk goed te volgen, maar ik zie geen verschil meer in de wandel- en de fietsroute. Ik ga langs de rand van de stad naar het zuiden en doorkruis ook enkele andere internationale wandelroutes E6/E1. Soms is dat wel verwarrend omdat er verschillende richtingen worden aangegeven en een paar keer is het bordje verdwenen, dan moet ik gokken. Soms gok ik goed, maar een paar keer moet ik toch teruglopen en neem dan een andere richting die wel goed is. Het gevolg is dat de kilometers wel oplopen maar de afstand op de kaart niet zo snel afneemt. Tot het plaatsje Kropp gaat het redelijk goed, dan begint het te stropen. Ik heb er al 20 km op zitten. De noordelijke richting wordt goed aangegeven, maar de zuidelijke route is onvindbaar. Ik loop nu echt op de kaart, langs rustige wegen naar het volgende dorpje Tetenhusen. Daar vind ik weer een bordje van de Ochsensee-

Nadat Peter de vorige keer van Denemarken letterlijk is “overgestapt” naar Duitsland, loopt hij nu in Sleeswijk-Holstein, dat vindt hij wel prettiger qua taal. Zo langzamerhand nadert hij het einde van weer een deel van zijn wandeling vanaf de Noordkaap naar huis. In deze editie kunnen we lezen hoe hij heeft genoten van het wandelen, (nou ja, soms een beetje gokken –mopper-mopper-) de heerlijke harde Duitse broodjes en.....zowel de Duitse als Nederlandse treinen rijden op tijd! De laatste kilometers laten nog even op zich wachten in verband met drukke bezigheden thuis, maar we houden u op de hoogte.

route. Dat geeft aan dat het nog 20 km is tot Rendsburg. Flink mopperend zoek ik zelf maar een route naar mijn eindbestemming en loop via Lohe richting Rendsburg. Daar loop ik weer tegen een weg aan die afgesloten is voor doorgaand verkeer, maar eigenzinnig als ik ben, loop ik toch door. Ik zie niet veel versperring, maar het is wel rustiger op de weg. Ik loop door het industriegebied van Rendsburg/Fockbek. Ik wacht bij het oversteken van een doorgaande weg en een oudere man praat me moed in, dat ik op de goede weg ben en nog een paar kilometer van Rendsburg verwijderd ben. Om 17.00 uur draai ik Rendsburg in en een half

uurtje later ben ik bij mijn hotel Gruner Kranz. De eigenaresse is Russisch, ze spreekt net zo goed Duits als ik, maar we komen er wel uit. Het is een hotel zonder restaurant, dus moet ik in de stad iets gaan eten, maar eerst gooi ik mijn wandelkleden aan de kant. Ik ben blij en opgelucht, want ik heb vandaag veel meer kilometers gelopen dan ik verwacht had. Morgen mag ik met de trein naar huis.

-Peter van Beljouw

Zaterdag 5 september 2015 Rendsburg - Sint Oedenrode

Ik heb het ontbijt al om 7.30 uur want ik moet de trein halen van 8.50 uur. Het is de eerste keer dat ik harde broodjes heb (daar ben ik dol op) in Duitsland en het ontbijt is dus verrukkelijk. Na een hartelijk afscheid en een wandeling van een half uur arriveer ik op tijd op het station. Ik heb thuis al een ticket gekocht via internet, dus daar hoef ik me geen zorgen over te maken. Precies op tijd vertrekt de trein naar Hamburg, daar moet ik overstappen op de Intercity naar Stuttgart, die al staat te wachten. Ik heb een zitplaats gereserveerd, dus ook geen zorgen. De trein gaat via Bremen en andere grote plaatsen naar het zuiden. Gelukkig kan ik blijven zitten, want de trein zit nagenoeg vol en als je niet gereserveerd hebt moet je steeds verhuizen van plaats. Precies op tijd kom ik aan in Düsseldorf. Daar neem ik de trein naar Venlo en vervolgens de trein naar Eindhoven. Alles zonder vertraging. Complimenten voor de spoorwegen!! In Eindhoven de bus gepakt naar Rooi en daar de thuishastaxi gepakt. In 2016 hopelijk de laatste kilometers. Hemelsbreed moet ik nog 417 km overbruggen tot de voordeur.

Coast to Coast (4)

Opnieuw volgen we Rinda op haar pad van Coast-to-Coast.

We wandelen via glooiende heuvels naar de "Nine standards", begeleid door veldleeuweriken, heuvel op, heuvel af. Niet al te gemakkelijke paden, meestal nogal drassig. Ze genieten van de prachtige natuur, vooral nu in het voorjaar, van prachtige witte en paarse bloemen. Uitzicht over een rivier in de diepte, dan weer een enorme klif van kalksteen, maar het water is altijd aanwezig. Dus het is bijna altijd groen om hen heen, waar groen is, is gras en waar weiden zijn, zijn koeien. Uiteindelijk moeten ze toch ergens slapen en na eerst door de historische stad Richmond te zijn gewandeld vinden ze een fijne overnachtingsplek bij St. Gilles Farm.

Dag 5: 21 mei

Kirkby Stephen – Muker, 24 km

Door een nauw steegje verlaten we het marktplein van Kirkby Stephen en dalen af naar de koperkleurige rivier Eden, Net aan de andere kant van Franks Brug is het volgens een wegwijzer nog 108 mijl naar Robin Hood's Bay, terwijl St. Bees al 82 mijl achter ons ligt.

We zijn bijna op de helft. We volgen de rivier een stukje en slaan dan af naar het dorpje Hartley. Als we daar op een kruispunt even de gids erbij pakken, tikt een dame op haar raam en wijst naar rechts. Daar vinden we een pad om een zeer bescheiden stroompje, Hartley Beck, over te steken en beginnen dan aan de lange klim naar de Nine Standards.

Het eerste stuk van de klim gaat over een asfaltweg die om de Hartleymijn heen draait. Jonge konijnen schieten her en der weg onder bloeiende bremstruiken. Door verschillende wandelaars zijn we gewaarschuwd voor de slechte conditie van het pad in dit heidegebied en als we bij het laatste hek komen, zien we een crowdfundingactie om de grens van Cumbria en North Yorkshire met stenen te bekle-

den om de kwetsbare grond te ontzien. Om de erosie te beperken zijn er drie routes door het gebied, te volgen in verschillende periodes. Voor ons ligt de rode route klaar, die in mei en juni mag worden gevolgd. Het bestaat uit een grindpad dat we bergopwaarts volgen. Heel in de verte zien we een heuvel met een aantal puisten erop, de Nine Standards die steeds dichterbij komen. De zon is nu goed doorgebroken en we krijgen het warm op onze weg omhoog. Om ons heen zingen de veldleeuweriken alsof ze hun eigen Idols-competitie houden. Naarmate we de Nine Standards naderen, wordt het pad inderdaad iets slechter, maar het is lang niet zo erg als ons is voorgespiegeld. Het heeft de laatste weken niet hard geregend en hoewel de turf meegeeft onder onze voeten zakken we er niet heel diep in weg. Na eerst een paar 'gewone' steenhopen, bereiken we dan de top waar de indrukwekkende cairns op ons wachten. Het valt meteen op dat ze niet uniform zijn. De een is vierkant, de ander kogelvormig, weer een derde spitst zich trapsgewijs toe. Het zijn geen gewone cairns, die bergwandelaars de weg wijzen in mistige omstandigheden. Waar dienden ze voor?

Meestal zijn er wel legenden over zulke unieke objecten, maar de theorie dat ze zijn gebouwd om het leger van Bonnie Prince Charlie in verwarring te brengen, zoals de gids suggereert, lijkt niet waarschijnlijk. Charles Edward Stuart leidde in 1745 de opstand van de Jacobieten, terwijl een Welsh document uit de 6e eeuw al spreekt van 'de betande berg'.

Na even rond te hebben gekeken en te hebben gerust, gaan we door. Ook al is de dag niet lang, op de top van deze berg waait het te hard om stil te zitten. Langs een oriëntatiebord met de namen van verre heuveltoppen dalen we weer wat af. Het pad wordt nu inderdaad wat slechter en de grond is grondig stuk gelopen door de vele wandelaars. We lopen over waterplassen heen en springen over drassige stukken, maar toch zak ik één keer tot aan mijn kuiten weg in de modder. Astrid is voorzichtiger en dat is aan haar broek te zien. Waar de mijne zowat tot aan de knieën zwart is, heeft die van Astrid slechts een enkel spatje.

Overal om ons heen glooiende heuvels, alsof het nooit ophoudt en er geen dorp, geen stad is voorbij de horizon. Heerlijk. Astrid schrikt een fazantenkuiken op dat snel het pad verlaat, de moeder doet wild flapperend of ze gewond is om roofdieren mee te lokken. We zijn niet gevaarlijk en als we voorbij zijn, keert ze terug naar haar jong. Even verderop blijkt een eenzaam roepende vogel een goudplevier te zijn. Erg mooi! We komen ook halfronde muurtjes tegen die netjes zijn genummerd. Het zijn schuttersputjes voor de jacht op

korhoenders. Helaas zien we de in Nederland zeldzame vogel niet.

We worden ingehaald door een Nederlander die vandaag naar Reeth doorloopt en ondanks zijn lange etappe houdt hij even in voor een praatje over de honderdste Vierdaagse, die hij en Astrid allebei gaan lopen. Bij een boerderij nemen we afscheid, want de familie staat bekend om zijn heerlijke scènes en Astrid en ik hebben wel trek in iets lekkers. Na de versnapering, die inderdaad heerlijk blijkt, lopen we door langs een indrukwekkend ravijn, How Edge Scars. We volgen het een hele tijd, genietend van de aanblik die het biedt op de rivier in de diepte. Bij een vork in de weg kiezen we geheel tegen ons instinct in voor het asfalt naar Keld.

Volgens de gids is er een spectaculair uitzicht dat je mist als je nog voor wat extra meters gras kiest. Al gauw begrijpen we waarom en worden we bevestigd in onze keuze. Een enorme klif van kalksteen, met een rand van bomen, torent boven de bruine rivier uit. Wain Wath Force Fall is een aantrekkelijke, zij het niet al te hoge waterval. Zeker het asfalt waard.

Niet veel verderop slaan we af naar Keld, een klein dorpje met alweer een paar prachtige waterfallen aan de andere kant ervan. Hier komen we een Engelsman tegen die spontaan Nederlands begint te praten als hij hoort waar we vandaan komen. Erg leuk en bijzonder. Als we de rivier zijn overgestoken, slaan we af richting Muker. De hoofdroute van de Coast to Coast gaat bovenlangs naar Reeth, een etappe van vijf uur. Wij hebben een overnachting in Muker geboekt en dat betekent het alternatief langs de rivier. De route bovenlangs komt langs ruïnes van smeltovens en andere tekenen van de mijnbouw die hier ooit bedreven is. Ofschoon de gids het aanraadt, trekt het me niet. Hoewel ook het landschap langs de rivier duidelijk door mensen is beroerd, voelt dit niet als een litteken. Het is prachtig. Een lange grindweg voert ons hoog langs het water tot we

af dalen en de rivier oversteken naar Muker. We zijn weer dik tevreden.

Dag 6: 22 mei

Muker – Catterick Bridge, 35 km

Over het fraai betegelde pad lopen we terug naar de rivier Swale. Die steken we over en aan de andere kant van de voetbrug pakken we de route weer op. Aan alle kanten vluchten konijntjes voor ons, die veel kleiner zijn dan de Nederlandse. Vreemd genoeg zijn een aantal hollen juist vlak bij de rivier en de beestjes wagen zich over en onder boomwortels op weg naar de veiligheid. We kruisen talloze schapenmuurtjes door overstapjes die beslist voor slanke mensen zijn gemaakt. De overstapjes zijn amper 50 cm breed en waar

dat nog teveel wordt gevonden, is een dwarssteen geplaatst om het gat te verkleinen. Zelfs de superslanke Astrid heeft met sommige overstapjes nog moeite. Overgewicht wordt hier niet gewaardeerd. We blijven weilanden dwarsen, waar GB een onuitputtelijke voorraad van lijkt te hebben. In veel weilanden staan vervallen schuurtjes, gebruikt om vee te stallen en hooi op te slaan. Sommige zijn nog in gebruik, andere niet meer dan een ruïne. Het water van de Swale ruist over de ondiepe stenen bedding. Waar de bedding wat smaller is en het water dieper ver-

dwijnt het rustgevende geluid en missen we het. Aan stukjes touw in de bomen en riet in een prikkeldraadhek is te zien dat het water hier veel hoger kan staan dan nu. Met dit lage water verwacht ik geen ijsvogels te zien, maar halverwege de ochtend zien we dan toch twee blauwe flitsen langs scheren. De route wordt langzaam groener dan hij tot nu toe is geweest. Langs de rivier lopen we door een tunnel van bomen, terwijl om onze voeten witte en paarse bloemen bloeien. We zien fazantenhanen, scholeksters en een grutto. Het valt Astrid op dat de schapenmuurtjes hier vervallen zijn en op veel plekken vervangen door prikkeldraad aan houten palen. Het is ongetwijfeld effectiever en eenvoudiger, maar het doet wel

wat af aan de Engelsheid van het landschap. Al gauw bereiken we Reeth, wat een grotere plaats is dan we verwachtten, met drie pubs en betaald parkeren. Na Reeth dalen we opnieuw af naar de rivier, volgen hem een tijdje over een heerlijk groen pad tussen de bomen en klimmen dan omhoog door een bos als een sprookje. Eén bloemenzee en hoewel de bloemen enigszins naar uien ruiken, is het prachtig. Mei is toch echt de beste tijd om de Coast to Coast te lopen. Het is rustig en alles staat in bloei. Op een weg uitgekomen volg ik de pijl van het public footpath naar rechts, voor ik me realiseer dat we naar links hadden gemoeten, via een overstapje een weiland in. Daar is

het lastig platgetrapt gras van bandensporen te onderscheiden, maar we volgen de weg beneden ons in de juiste richting. Een weiland verder zien we in de verte vier dames lopen en omdat het pad ook duidelijker wordt, houden we de schade aan het wintervoer voor de koeien beperkt. We volgen de dames naar de ruïnes van een abdij, waar nu een outdoorcentrum in is gevestigd. Net als de vier wandelaars kunnen we het niet laten om toch een kijkje te nemen. Al gauw komt er een medewerkster naar buiten om ons op een typisch Engelse

manier, heel beleefd, weg te sturen. Toch maak ik nog snel een foto van het schitterende landschap door een vergaan kerkraam.

Dan begint het klimmen, het dal uit door een bos dat heel toepasselijk Steps Wood heet. Volgens de gids is er een trap met 375 treden, maar in feite is het een goed geplaveid pad omhoog, waardoor het stijgen niet al te veel inspanning vergt. Bovendien lopen we door een bos omhoog, een welkome afwisseling na al die weiden. We komen uit in een weide. Er staat een aantal jonge koeien en of het stieren of vaarzen zijn, geen idee. Ze staan op als we langskomen en staren ons aan. Wij staren net zo hard terug en lopen door. De dames voor ons waren zo geïntimideerd, dat ze een ruime omweg hebben gemaakt.

We doorkruisen het gehucht Marrick en aan de andere kant van het dorp is opnieuw een veld nieuwsgierige koeien. Zo nieuwsgierig zelfs dat ze ons achterna komen wanneer we hun domein betreden. Gelukkig geven ze de achtervolging uiteindelijk op. Van Marrick koersen we op Marske af. Al sinds Nine Standards zijn we in Yorkshire Dales National Park, maar ik heb niet het gevoel in een natuurgebied te lopen. Dit is boerenland, fraai, maar om het nu een nationaal park te noemen. Of misschien missen we de hoogtoppen ervan op onze snelle weg van west naar oost. Vlak voor Marske vindt Astrid een bril bij een overstapje, netjes op een steen gelegd alsof de wandelaar die hem hier heeft verloren er nog voor terug zal komen. Pas later bedenk ik dat ik hem wel eens had kunnen proberen. Misschien was het wel ongeveer mijn sterkte.

Na Marske is er opnieuw een venijnig klimmetje, het houdt niet op en daar zijn we alleen maar blij mee. Al een tijdje horen we helikopters en zien we ze ook in een soort zoekpatroon langs de heuvels vliegen. Eerst denken we dat er een ongeluk is gebeurd, maar later begrijpen we dat het om een militaire oefening gaat. Na een aantal boerderijen met allemaal Applegarth in de naam, is er heerlijk bos, Whitecliffe Wood. Het eindigt vlak voor een asfaltweg, maar de gids geeft een alternatiefje dat het groen nog een kilometer-tje of wat verlengt. We slaan rechtsaf, een smal graspad naar beneden, waar we weer bij de rivier uitkomen. Dan moeten we er toch aan geloven en lopen Richmond binnen. Wat een cultuurschok na zoveel dagen natuur. Zo druk, zoveel lawaai, zoveel verkeer. Wat ben ik blij dat we hier niet overnachten, maar een gehuchtje verderop. Toch vind ik ook in deze stad interessante geschiedenis, zoals de toren van de Albertijnen, ook wel de Grijs Broeders genoemd. Afhankelijk van giften waren ze zo succesvol in het vinden van donateurs, dat de rijkdom velen een doorn in het oog werd en de kloosters werden ontbonden. De toren uit 1500 was nog niet afgebouwd toen de orde in Richmond ophield te bestaan en is nu alles wat van het klooster nog rest. Even verderop steekt een tweede toren boven de daken uit en dat is Richmond Castle, de ruïne van een kasteel uit de 11e eeuw, waarvan alleen de muren en enkele gebouwen nog overeind staan. Terwijl Astrid buiten wacht, glip ik net voor sluitingstijd naar binnen. Ik bekijk de grote zaal, die nog iets van zijn oude glorie heeft bewaard en beklim de donjon uit de 12e eeuw, omdat het kan en omdat je van bovenaf een prachtig uitzicht hebt. In de Eerste Wereldoorlog, toen de dienstplicht werd ingevoerd, werden dienstweigeraars in de cellen van de donjon opgesloten. De tekeningen en boodschappen die zij op de muren achterlieten, zijn helaas te kwetsbaar om door bezoekers te mogen worden bekeken en ik moet het doen met foto's ervan.

De gids geeft geen duidelijke aanwijzingen hoe we vanuit Richmond verder moeten, alleen dat er talloze kleine straatjes naar Richmond Bridge leiden. Wij kiezen een verkeerde straat en komen uit bij Station Bridge. Als ik dat eenmaal door heb, lopen we op de kaart verder tot we de route weer oppikken. Daarbij komen we langs de resten van de Easby Abdij, een toren in iemands achtertuin waarin brandhout droog wordt gehouden. Erg bijzonder. Door onze omweg lopen we langer dan nodig langs de drukke A6136. Het verkeersgeluid begint na een verrassend korte tijd te irriteren. Eindelijk mogen we dan afslaan en omdat er een fietsbordje naar Catterick staat, lopen we bijna verkeerd. Gelukkig komen we op het juiste moment een hondenbezitter tegen die ons de juiste weg wijst. In Colburn twifelen we opnieuw, maar kiezen dit keer de goede richting. Dan komen we bij een veld, zien over een heuvel het rode dak van St. Gilles Farm en stevenen er recht op af, terwijl we volgens de route een bochtje linksom hadden moeten maken. Oeps! Door iemands achtertuin bereiken we toch nog St. Gilles Farm, een luxe B&B die we delen met zes Engelsen die de Coast to Coast al voor de derde keer lopen. Ze zijn drie dagen eerder gestart dan wij en hebben geen rustdag gehouden. Dat we ze nu hebben ingehaald, voelt best apart. De groep had in Shap al gehoord van twee Nederlanders met obsceen lange etappes en zijn gepast onder de indruk. Vanaf nu doen wij het rustiger aan en dat betekent dat we min of meer gelijk met de Engelsen oplopen.

-Rinda Scheltens-
(wordt vervolgd)

Olat Wandelgroep Oirschot

- ✓ Route van 12 kilometer
- ✓ Twee wandelgroepen (5+ en 6-)
- ✓ Wekelijks wisselende routes
- ✓ Vertrek en eindpunt Dinercafé 't Kroegske

Elke zondag
verzamelen om
9:30 uur

Loop jij met ons mee?

Spoordonkseweg 80
5688 KE Oirschot
0499-573671
info@stapperij.nl

Bestseweg 52
5688 NP Oirschot
0499-571817
info@zand-oirschot.nl

www.kroegske.nl
www.stapperij.nl
www.zand-oirschot.nl
www.pitch-puttoirschot.nl

WWW.TT-WANDELREIZEN.NL

Theo Tromp

IML-wandeltochten

Chantonay—Frankrijk

Mourne—Castlebar Ierland

Jurbarkas -Litouwen

Vaasa—Finland

Saga—Noorwegen

Beijing—Chengdu China

Korea—Japan—Taiwan

Indonesië

Nieuw-Zeeland—Australië

Madeira

Franciscus pad Assisi—Rome

Camino de Santiago de Compostela

IJsland

Thailand

het LoopCentrum

DESKUNDIG ADVIES IN DE
GROOTSTE HARDLOOP- EN
WANDELSPECIALZAAK
VAN NEDERLAND!

www.hetloopcentrum.nl - 077 - 398 71 00 - Horst aan de Maas

Kom voor *het betere schoenadvies* naar het LoopCentrum!

Of u nu de Vierdaagse gaat lopen, of een rondje wandelt in het bos:
het dragen van de functioneel juiste wandelschoen is een must.

Een goede wandelschoen biedt demping, comfort en
stabiliteit voor alle wandelingen.

De adviseurs van het LoopCentrum werken uitsluitend met
kwaliteitsproducten. In de grootste hardloop- en wandelspecialzaak
van Nederland vindt u uitgebreide collecties wandelschoenen van
bijvoorbeeld Hanwag, Meindl, New Balance en Salomon.

WAARDEBON

het LoopCentrum

Bij aankoop van hardloopschoenen
en inlevering van deze bon ontvangt u

10% korting*

* Let op: Niet geldig i.c.m. andere acties en/of aanbiedingen. Deze actie is geldig t/m 01-12-16
Stationsstraat 137 - 5963 AA Horst aan de Maas - 077 - 398 7100

WAARDEBON

het LoopCentrum

Bij aankoop van een paar
wandelschoenen ontvangt u een
paar functionele wandelsokken
t.w.v. €19,95

GRATIS*

* Bij inlevering en/of vermelding van deze bon, niet geldig i.c.m. andere aanbiedingen en/of acties
Stationsstraat 137 - 5963 AA Horst aan de Maas - 077 - 398 7100

Voor meer informatie en openingstijden kunt u terecht op www.hetloopcentrum.nl